

TUSSEN DROOM EN DAAD

een blijspel

van **LODE POOLS**

JULLIE WILLEN DIT WERK OPVOEREN?

Hoe geraken jullie aan tekstbrochures?

- Jullie vragen schriftelijk een losbladige tekstbrochure bij:
LODE POOLS, Kerkstraat 21, 3560 Lummen.
- Hiermee kopiëren jullie zelf het gewenste aantal exemplaren.

Of elektronisch

Jullie vragen de tekstbrochure aan op het mailadres
vtadigitaal @ gmail.com

TOELATING TOT OPVOERING?

Neem vooraf contact op met:de auteur

en met SABAM, Aarlenstraat 75-77, 1040 Brussel.

PERSONAGES:

PATRICIA, een lerares (40 jaar)

PAT, haar gedachten

JOHAN, een vistracteur (45 jaar)

JO, zijn gedachten

FABIOLA, de poes

DECOR:

De woonkamer van een appartement.

De bewoonster is binnenhuisarchitecte. Dit is duidelijk te merken aan het interieur.

Er is een stemmige kerstversiering.

Vooraan in de hoek staat er een kattenmand.

EERSTE TAFEREEL

(Uit een cd-speler klinkt er zachte, klassieke muziek. Wat bezorgd inspecteert Patricia nog even de kamer. Gans het stuk door bevindt Pat zich in haar buurt.)

PAT- Maak je toch geen zorgen over het interieur hier. Jij hebt hier meer verstand van dan hij.

(Vlug controleert Patricia voor de zoveelste keer haar haar voor de spiegel.)

PATRICIA- Die eerste grijze haren vallen toch niet te zeer op?

PAT- (Lichtjes geamuseerd) Om ze nog te laten kleuren, is het nu wat laat.

(Patricia kijkt op haar horloge.)

PATRICIA- Als hij stipt is, moet hij "nu" aanbellen.

(Meteen zoemt de parlofoon.)

PAT- (Lichtjes geamuseerd) Hij is stipt!

PATRICIA- (In parlofoon) Hallo?... Kom erin!

(Patricia haast zich, om de gangdeur op een kier te zetten.)

PAT- Rustig! Rustig!

(Wat zenuwachtig staat Patricia de bezoeker op te wachten.)

- PATRICIA- Hoe moet ik beginnen?

PAT- Jij zou hem bijvoorbeeld een goedenavond kunnen wensen.

(Johan verschijnt. In zijn handen heeft hij een enorme ruiker bloemen met daarin nogal wat lelies en alstroemeria. Samen met Johan verschijnt ook uiteraard Jo. De poes Fabiola zit te soezen in haar mand. Van het ogenblik dat Johan zijn intrede doet, wordt zij precies wakker. Zij steekt meteen de snuit in de lucht.)

PATRICIA- Kom erin!

JOHAN- Hier woon jij?

JO- Amaai, die moet er warmpjes inzitten!

JOHAN- Gezellig!

- PATRICIA- Wij proberen er iets van te maken.
- JOHAN- Mooi!
- (Patricia heeft duidelijk ietwat bezorgd de bloemen in het oog. Johan merkt dit.)
- JOHAN- De bloemen!
- (Wat onhandig overhandigt Johan Patricia de bloemen.)
- JO- Kussen!
- (Even aarzelt Johan.)
- JO- Vooruit, nu jij de kans hebt!
- (Johan kust Patricia wat onbeholpen. Zij is lichtjes verrast.)
- PAT- Die laat ook geen kans voorbijgaan.
- (Patricia beziet de bloemen.)
- PATRICIA- Dit had jij niet moeten doen.
- JOHAN- (Geamuseerd) Die kussen?
- (Wat gegeneerd slaat Patricia de ogen even neer.)
- JO- Dit laatste had ik precies beter niet gezegd.
- PATRICIA- Ik zoek even een vaas!
- (Meteen haast Patricia zich met de bloemen naar de keuken. Fabiola zit nog altijd met haar snuit in de lucht. Langzaam is zij genaderd tot bij Johan. Zij ruikt aan zijn broekspijpen. Met zijn voet probeert Johan de poes van zich weg te duwen. Fabiola is echter niet van plan te wijken.)
- JO- Sta hier niet zo stom! Zeg wat!
- JOHAN- (Richting keuken sprekend) Stemmige muziek!
- PATRICIA- (Vanuit de keuken) Als zij stoort, zet ik ze wel af!
- JOHAN- Neen! Neen!
- JO- Die stomme kat stoort mij wel!
- (Johan wil ze weer van zich wegduwen met de voet. Patricia verschijnt in de keukendeur.)
- PATRICA- Het "adagio" uit het Pianoconcerto nr 5 van Ludwig van Beethoven.

JOHAN- (Dom, zonder veel overtuiging) Je hoort, dat het iets speciaals is.

PATRICIA- Neem toch plaats!

(Johan aarzelt lichtjes.)

PATRICIA- Je jas!

(Johan maakt zijn overjas open. Patricia schiet hem ter hulp, en neemt zijn overjas in ontvangst.)

JOHAN- Ik doe je maar rondhollen.

PATRICIA- Dit is geen probleem. Ga zitten.

(Terwijl Patricia even verdwijnt met de overjas, zoekt Johan naar de meest geschikte plaats. Hij houdt het bij de sofa.)

JO- (Vlug) Het midden!

(Johan glimlacht tevreden.)

JO- Wat zij nu dadelijk ook kiest, zij zit altijd naast je.

(Johan neemt plaats midden op de sofa. Met de beide handen klopt hij zachtjes op de kussens naast zich. Voldaan glimlachend bezielt hij de kussens een na een.)

JO- Laat ze nu maar komen!

(Meteen springt Fabiola naast Johan op de sofa.)

JOHAN- Jij niet!

PATRICIA- (Off) Zei jij iets?

JOHAN- (Vlug) Neen, neen!

(Johan probeert de kat voorzichtig van de sofa te duwen. Fabiola weet echter van geen wijken. Zij ruikt aan de kleren van Johan.)

JO- Die gaat mij toch niet de hele avond ambeteren?

(Johan probeert Fabiola weer zachtjes weg te duwen.)

JOHAN- Vort!

(Fabiola gromt zachtjes, terwijl zij Johan boos bezielt. Patricia verschijnt, en gaat meteen over richting keuken. Zij bemerkt Fabiola op de sofa.)

PATRICIA- (Wat boos) Fabiola!

(Meteen wipt Fabiola van de sofa, zonder zich ver van

Johan te verwijderen. Patricia zet de muziek af.)

JOHAN- (Zonder veel overtuiging) Voor mij mag die blijven opstaan.

PATRICIA- "Zonder" babbelt gemakkelijker. Ik ben zo terug!

JOHAN- Doe gerust!

(Terwijl Patricia weer verdwijnt in de keuken, beziet Johan voldaan weer de beide plaatsen naast zich op de sofa. Vergenoegd en wat uitdagend beziet hij Fabiola.)

JO- Jij niet, stomme kat!

(Wat verongelijkt en op haar hoede nadert Fabiola weer de sofa. Weer probeert zij te ruiken aan de broekspijpen van Johan.)

JOHAN- (Lichtjes opgewonden, maar zachtjes ter wille van Patricia. Op de kat duidend) Heb ik iets aan van jou?

(Patricia komt terug met de vaas vol bloemen.)

PATRICIA- Voorlopig zet ik ze hier in de eethoek.

JOHAN- (Lichtjes ontgoocheld) Ben jij van plan, daar te gaan zitten?

JO- Zo dom zal zij toch niet zijn?

PATRICIA- Hier komen ze het best tot hun recht... Fabiola, in je mandje!

(Met tegenzin en met een boos oog naar Johan lonkend, verdwijnt Fabiola langzaam richting mandje.)

JOHAN- De winkeljuffrouw heeft mij geholpen bij het kiezen. Een mooie vrouw een bloemetje cadeau doen, is voor mij geen alledaagse bezigheid.

PAT- (Gevleid) Mooie vrouw?

PATRICIA- Vertel mij niet, dat dit jouw allereerste bloemen aan een vrouw zijn.

JOHAN- (Lichtjes geamuseerd) De vorige keer was het bruidsboeket voor mij ex... nu ongeveer 20 jaar geleden.

JO- Aan haar gezicht te zien, had ik dit laatste beter niet gezegd.

JOHAN- Ze staan daar echt mooi.

JO- Ik had mijn cadeau liever wat dichterbij gezien.

PATRICIA- Mag ik je wat inschenken?

PAT- Hopelijk vindt hij het hiervoor nog wat te vroeg.

JOHAN- (Ietwat enthousiast) Het aperitief?

PATRICIA- Iets voor de gezelligheid.

JOHAN- Van drank sla ik zelden iets af, zeker niet als het kwaliteit is.

PATRICIA- Ook ik heb advies moeten inwinnen van de winkeljuffrouw.

JOHAN- Dadelijk weet ik je te vertellen, of jij hieraan goed hebt gedaan.

PATRICIA- Witte of rode wijn?

JOHAN- Dit hangt af van het menu.

PATRICIA- (Achterdochtig) Het menu?

JOHAN- Bij vis schenk je meestal een wit wijntje, bij rood vlees een rood. Heeft die winkeljuffrouw je dit niet verteld?

PAT- Wij hadden toch niets afgesproken!

PATRICIA- (Erg onwennig) Ik heb enkel een kerstgebakje in huis gehaald.

JO- (Erg ontgoocheld) Verdomme!

JOHAN- (Tracht zijn ontgoocheling te verbergen) Ach zo?

PATRICIA- Ik dacht: " 's Avonds te negen uur."

JO- Dan lopen er ook nog met honger.

PATRICIA- Jij hebt toch gegeten vanavond?

JOHAN- (Zonder overtuiging) In de zaak is er altijd wat overschot.

PAT- (Ongerust) Die heeft echt niet gegeten!

PATRICIA- Ik heb nog wel wat in de koelkast.

JOHAN- Jij hebt al gegeten?

PATRICIA- (Erg onwennig) Gezien het late uur van onze afspraak.

JOHAN- Ik ga jou morgenmiddag niet zonder feestmaal zetten.

PATRICIA- Misschien is er voormiddag nog wel iets open.

JOHAN- (Ontgoocheld) Laat maar.

PATRICIA- Ik maak je met alle plezier wel een paar boterhammetjes.

- JOHAN- (Zonder veel overtuiging) In de zaak heb ik tussen-
door wel wat gehad. Een goede kok proeft altijd even
voor... (geamuseerd) kwestie van zijn klanten niet te
vergiftigen.
- PATRICIA- Nu voel ik mij toch echt gegeneerd.
- JOHAN- Ik doe mij wel tegoed aan jouw kerstgebak.
- PAT- (Verbeterd) Gebak"je"!
- JOHAN- Heb jij dit zelf gebakken?
- PATRICIA- Ik denk niet, dat jij er dan veel zou van eten.
- JOHAN- (Geamuseerd) Ook gekocht op advies van de winkeljuf-
vrouw?
- PATRICIA- Van taart weet ik zelf wel een en ander af.
- JOHAN- Jij bent een beetje een zoetekauw?
- PATRICIA- Ik mag toch iets hebben?
- JOHAN- Natuurlijk! Wij leven maar één keer! Als wij "daar" niet
van verdikken, dan is het van wat anders.

(Duidelijk voelt Patricia dit niet aan als een compli-
ment.)
- PAT- Hij vindt mij te dik.
- JOHAN- Een vrouw als jij mag worden gezien.
- JO- Er lopen mindere modellen rond.
- PATRICIA- Al jaren behoud ik mijn zelfde gewicht.
- JOHAN- Jij hebt een ideaal figuur.
- JO- Toch min of meer.
- PATRICIA- Haal ik de witte of de rode?
- JOHAN- Als jij het mij vraagt, de rode.

(Meteen verdwijnt Patricia in de keuken.)
- JO- Verdomme! Nu zit ik hier de hele avond op mijn kin te
kloppen! En zeggen dat ik zelf de hele dag voor de halve
stad de heerlijkste kerstgerechten heb klaargemaakt. Het
begint hier goed!

(Patricia komt terug met een fles wijn.)
- PATRICIA- Ken jij iets van wijn?

(Johan neemt de fles over.)

JOHAN- Eens even kijken!

PAT- Zie dat die nu ook nog tegenvalt.

JOHAN- (Leest het etiket) "Château Sénylhac, Cru Bourgeois, Haut-Médoc."

JO- Nog nooit van gehoord!

JOHAN- Waar heb jij die gekocht?

PATRICIA- (Wat zenuwachtig) In de Carrefour.

JO- Ik dacht het!

JOHAN- Jij hebt meer dan één fles?

PATRICIA- Drie!... maar allemaal dezelfde. Ik kreeg drie flessen voor de prijs van twee.

JOHAN- Duur?

PATRICIA- Acht, negen euro de fles.

JOHAN- De normale prijs...

JO- ... in de Carrefour.

(Vlug verdwijnt Patricia in de keuken.)

JO- (Op de wijn duidend) Dit is meer iets voor bij varkensribbetjes met gedroogde pruimen... Haut-Médoc heeft ook chateaus die drie, vier keer duurder zijn.

JOHAN- Hiermee amuseren wij ons wel vanavond.

JO- (Op Patricia duidend) En hopelijk ook met haar!

(Patricia is al terug met een andere fles.)

PATRICIA- De witte!

JOHAN- (Leest het etiket) "Pinot Gris, Lasace, Lucien Albrecht."

PATRICIA- Van prijs zijn zij ongeveer hetzelfde.

JOHAN- Ook drie flessen voor de prijs van twee?

PATRICIA- (Onwennig) Ja.

JOHAN- Wij gaan de rode eens proberen.

PATRICIA- Heb jij verstand van flessen openen?

JOHAN- Als jij mij een kurkentrekker bezorgt.
(Andermaal haast Patricia zich naar de keuken.)

JO- (Patricia nakijkend) Snel is zij nog genoeg! Van beweging en van postuur!
(Patricia is al terug met een kurkentrekker. Johan opent de fles.)

PATRICIA- Gaat het?

JOHAN- Voor mij is dit een dagelijkse bezigheid.

PAT- Ik heb hier toch geen dronkenlap in huis gehaald?

JOHAN- In sommige vissausen gebruik ik nogal eens een scheut witte wijn.

PATRICIA- (Plots) Een glas!
(Zij rent weer richting keuken.)

JOHAN- (Geamuseerd) Twee glazen!

PATRICIA- Twee?

JOHAN- (Geamuseerd) Jij bent toch niet van plan, alleen te drinken?

PATRICIA- Zelf drink ik niet. Ik kan niet tegen alcohol.

JOHAN- Jammer.

JO- Zij is bang, zich straks wat te laten gaan.

JOHAN- (Geamuseerd) Straks ben ik hier de enige plezante.

PAT- Hopelijk geen "ambetante"!

PATRICIA- (Plots) Het glas!

JOHAN- Dit kan nog even wachten! Deze wijn moet eerst toch nog wat chambreren.
(Patricia kijkt niet begrijpend.)

JOHAN- (Verduidelijkt) Op kamertemperatuur komen met de kurk eraf!

PATRICIA- Jij doet maar.

JOHAN- Die Pinot Gris gaat best nog wat terug in de koelkast.

PATRICIA- (Onzeker) De koelkast?

JOHAN- Jij hebt hem toch wat gekoeld?

(Patricia kijkt wat onwennig.)

JO- Wat een onverstand!

(Patricia brengt de witte wijn naar de keuken.)

JOHAN- "Château Sénylhac"! Nooit eerder van gehoord. Ongetwijfeld geen appellation controlée van hoge kwaliteit.

JO- (Op Patricia duidend) Als zij maar van "hoge kwaliteit" is. (Geamuseerd) Haar wil ik ook wel wat "chambreren"!

(Patricia komt terug met een flessenschortje.)

JOHAN- Waarvoor is dit nodig?

PATRICIA- Om bij het inschenken eventuele druppels op te vangen.

JOHAN- (Geamuseerd) Ik vrees, dat ik met zo'n zeverdoekje nog vlugger ga morsen.

PATRICIA- Wijnvlekken gaan moeilijk uit een tafelkleed.

JOHAN- Daarom bestaan er onderleggers.

(Meteen holt Patricia weer naar de keuken.)

JO- (Op Patricia doelend) Dat is wat je noemt een "loop"-meisje.

JOHAN- Knallen!

(Meteen rukt Johan de kurk van de fles. Patricia verschijnt met enkele onderleggers.)

PATRICIA- (Op de fles doelend) Voorzichtig!

JOHAN- Wij zetten die fles hier op het salontafeltje. Dan kunnen wij intussen al wat genieten van het bouquet.

PATRICIA- (De bloemen beijkend) Het boeket?

JOHAN- (Verduidelijkt) De wijngeur!

PATRICIA- (Plots) Het glas!

(Andermaal haast Patricia zich naar de keuken.)

JO- Als je het mij vraagt, heeft zij zenuwen. En nog geen klein beetje.

JOHAN- (Geamuseerd) Op deze manier blijft zij slank.

JO- (Geamuseerd) Ietwat mollig is anders ook niet mis.

(Patricia plaatst het glas op een onderlegger.)

PATRICIA- Staat de fles goed?

JOHAN- Midden op de onderlegger! En zonder morsen!

PATRICIA- Neem plaats.

(Geamuseerd neemt Johan weer plaats midden op de sofa. Zijn glas schuift hij wat dichterbij.)

JOHAN- (Vriendelijk) Ik kan jou niet overtuigen, mee te drinken?

PATRICIA- Ik durf het niet riskeren.

JOHAN- (Geamuseerd) Hoeveel flessen had jij ingedaan?

JO- Wij zullen ons maar niet inhouden vanavond.

PAT- Wat gaat hij nu van mij denken? Waarom heb ik hem ook uitgenodigd?

PATRICIA- Ongetwijfeld heb jij het vandaag erg druk gehad?

JOHAN- Daags voor Kerstmis! En dan een goed draaiende traiteurszaak!

PATRICIA- Jij stond er toch niet helemaal alleen voor?

JOHAN- Ik had hulp. Een jobstudente van 19 jaar.

PATRICIA- (Wat medelijdend) Iemand die jouw zaak niet kent?

JOHAN- Zij moest enkel de bestellingen bijhalen en overhandigen. En vermits zij kon lezen... Bovendien sprak zij vlot vier talen.

PATRICIA- Dan heb jij goed verdiend vandaag?

JOHAN- Loon naar werk! (Onschuldig) Waar heb jij je kerstdiner besteld?

PATRICIA- Morgenmiddag ga ik naar mijn zus.

JOHAN- Niet naar een restaurant?

PATRICIA- Ik moet oppassen voor mijn maag.

PAT- (Meteen) Had ik dit niet beter verzwegen? Wat gaat hij van mij denken?

JOHAN- Een van mijn klanten is haar bestelling niet tijdig komen afhalen. Hiervan had ik beter een paar porties meegebracht.

PAT- Hij heeft honger.

PATRICIA- Ik kan jou iets klaarmaken! Echt!

JOHAN- (Lichtjes geamuseerd) Op dit late uur wordt er niet meer gewerkt! En zeker niet door jou!

PAT- Koken voor een kok! Ik zou het niet durven.

JO- Dat arme kind voelt zich echt schuldig.

PATRICIA- Dan is het erg krap op de arbeidsmarkt?

JOHAN- Jij bedoelt?

PATRICIA- (Verduidelijkt) Jij vindt geen vaste hulp.

JOHAN- Dit ligt aan de aard van mijn zaak. Een "vis"traiteur.
(Meteen steekt Fabiola haar snuit in de lucht.)

JOHAN- De meeste mensen eten heel graag vis, maar als hij nog rauw is trekken zij hun neus ervoor op.

PATRICIA- Ter wille van de geur?

JOHAN- Aan de geur mankeert er niets. Ik kan het weten, ik sta er dagelijks in.
(Intussen is Fabiola langzaam genaderd tot in de buurt van Johan.)

PATRICIA- Als je bijvoorbeeld een zeetong fileert, kruipt die geur toch in de huid van je vingers en je handen.

JOHAN- En dan? Naast mijn fileertafel hangt er een wasbak met warm en koud water.
(Fabiola snuift aandachtig in de richting van Johan.)

JO- (Op Fabiola duidend) Is zij daar weer, verdomme!

JOHAN- Als ik 's avonds thuiskom, neem ik altijd een douche. Neen, van die visgeur heb ik geen last.
(Fabiola snuift weer aan zijn broekspijpen.)

JOHAN- De belangrijkste reden waarom ze bij mij niet graag in dienst komen, is het zaterdagwerk. Zaterdag is mijn drukste dag. De meeste mensen slapen dan liever uit, om 's avonds op stap te kunnen gaan.

PATRICIA- Jij hebt nu toch enkele dagen vrij?

JOHAN- (Enthousiast) Twee! Vanavond heb ik tijd zat! Ik hoef voor niets of niemand thuis te zijn.

JO- Jij bent nog niet van mij verlost!

JOHAN- Het moet zalig zijn, zoals jij veertien dagen aan een stuk niets te moeten doen.

PATRICIA- Ik heb vakantiewerk mee naar huis gebracht.

JO- Daar moet je goed gek voor zijn.

PATRICIA- De komende dagen evalueer ik de resultaten van mijn leerlingen gedurende het eerste trimester. Dit is nodig, om mijn werkplannen voor de rest van het schooljaar wat bij te sturen.;

JOHAN- Doen jouw collega's dit ook?

PATRICIA- Dit weet ik niet.

JOHAN- Mijn klanten uit het onderwijs zijn bijna allemaal met vakantie in het buitenland.

PATRICIA- Ieder zijn zin.

JO- Als je de kans hebt, moet jij ervan profiteren.

(Met zijn voet probeert Johan weer zo onopvallend mogelijk Fabiola op afstand te houden.)

JOHAN- Ga jij niet zitten?

PATRICIA- Dadelijk.

JO- Zij durft precies niet goed. Misschien beter wat meer ruimte laten. Als zij een keer zit, kan ik nog altijd dichterbij schuiven.

(Meteen schuift Johan zo onopvallend mogelijk wat meer weg van het midden.)

JOHAN- Jij gaat nooit met vakantie?

PATRICIA- Vroeger meer dan nu.

JOHAN- Omdat jij geen gezelschap hebt?

PATRICIA- Onder andere.

JO- Hier is iets aan te doen!

JOHAN- Jij voelt je toch nog niet te oud?

PAT- (Ongerust) Zie ik er zo uit?

PATRICIA- Dat niet.

JOHAN- Mijn vrouw destijds ging heel graag.

PAT- Jij bent toch niet naar hier gekomen, om over je vrouw te praten?

JOHAN- Zij hield van de zon.

PATRICIA- Hoe lang ben jij nu al alleen?

JOHAN- Ongeveer vier jaar.

(Weer probeert Johan Fabiola wat van zich weg te duwen. Patricia merkt dit.)

PATRICIA- Fabiola!

(Johan nogal scheef beziend neemt Fabiola wat afstand.)

JOHAN- Jij bent nooit getrouwd?

PATRICIA- Neen.

JOHAN- Jij hebt ook nooit samengewoond?

PATRICIA- Nooit.

JOHAN- (Glimlachend) Een verstandige vrouw.

PAT- Meent hij dit?

JOHAN- En toch heb jij iemand uitgenodigd, om hier vanavond samen Kerstmis te vieren?

(Weer schuift Johan lichtjes op naar de rand van de sofa.)

PAT- Hij wil dat ik daar ga zitten.

PATRICIA- Zonder die paraplu van mij hadden wij mekaar nooit leren kennen.

JOHAN- Gelukkig was er op dat ogenblik veel wind.

PATRICIA- Gelukkig?

JOHAN- Anders had ik jou niet ter hulp kunnen snellen.

PAT- (Lichtjes geamuseerd) Dit had ik wel door.

JOHAN- (Geamuseerd) Vrouwen in nood helpen, is zowat mijn hobby.

(Patricia neemt plaats aan het andere eind van de sofa. Meteen wipt Fabiola op de sofa, tussen Patricia en Johan.)

PATRICIA- (Boos) Fabiola!

(Meteen wipt Fabiola weer van de sofa. Boos naar Johan lonkend, neemt zij lichtjes afstand.)

JOHAN- Zij is er precies graag bij,...

JO- ... dat mormel!

PATRICIA- Zij moet haar manieren houden.

JOHAN- Zij heeft een mooie naam.

PATRICIA- Op dat ogenblik kon ik er geen betere bedenken.

JOHAN- (Geamuseerd) 't Is toch geen koninginnekat?

PATRICIA- Bestaat die?

JOHAN- Ik weet het niet.

PAT- Hij houdt niet van dieren.

JOHAN- Toen ik je de week na dat paraplugeval bij de bakker tegenkwam, herkende ik je meteen.

PATRICIA- Omdat ik je ook herkende.

JOHAN- Jij had indruk op mij gemaakt.

PAT- Hij probeert mij te vleien.

JOHAN- Ga jij iedere zondagochtend naar de bakker?

PATRICIA- Dit is mijn gewoonte. En meestal om hetzelfde uur.

JO- Dit ga ik onthouden!

JOHAN- Jammer dat ik er op zondagochtend zo moeilijk uitkan.

PATRICIA- De avond voordien ga jij altijd uit?

JOHAN- Wat verwacht jij anders van een man alleen?

PATRICIA- Voetbal?

JOHAN- Hoe kan jij het raden? Die matches krijgen meestal een staartje.

JO- Een ferme staart.

JOHAN- Mijn vrouw kon ook niet thuisblijven.

PAT- Daar is hij weer!

JOHAN- (Geamuseerd) Ik mocht dan mee.

PATRICIA- Jullie hadden geen kinderen?

JOHAN- Neen.

PATRICIA- Nog een geluk.

JOHAN- Vind jij?

PATRICIA- Voor de kinderen... nu jullie...

JOHAN- ... uit elkaar zijn?

PAT- Hij hoopt toch niet meer op kinderen?

PATRICIA- Was het puur toeval, dat jij op die begrafenis-koffie bij mij aan tafel kwam zitten?

JOHAN- (Geamuseerd) Natuurlijk!

JO- De hele uitvaart had ik bijna enkel oog voor jou. Ik wou je in geen geval laten ontsnappen.

JOHAN- De overledene was een goeie klant van mij. Voor de rest kende ik daar haast niemand. Dus toen ik jou zag...

PATRICIA- Ik liep daar ook helemaal verloren. De overledene was wel een van mijn geburen, maar wij hadden heel weinig contact.

JOHAN- (Geamuseerd) En dan stelde jij mij zo ineens voor, samen kerstavond te gaan vieren?

PATRICIA- (Lichtjes verontwaardigd) Jij stelde voor!

JOHAN- Een verrassing?

PATRICIA- Compleet!

JO- Jij was meteen enthousiast.

PATRICIA- Sorry, dat ik niet kon ingaan op een restaurantbezoek. Mijn maag.

JO- Jij vertrouwde mij niet.

JOHAN- Jij bent geen uitgaanstype?

PATRICIA- Nooit geweest.

JOHAN- Ik hoor het al. Ik moet jou hier wat vaker komen gezelschap houden.

PAT- Eerst zien, hoe deze avond meevalt. Want mannen...!

JOHAN- Drink jij echt niet mee? Om mij een plezier te doen?

PATRICIA- Sorry.

PAT- Ik ga nuchter blijven.

(Johan neemt de fles. Hij probeert de geur van de wijn op te snuiven. Fabiola niest tweemaal.)

JOHAN- Ik ga hem eens proberen.

PAT- Pas op, dat jij niet morst!

(Met haar beide voorpoten veegt Fabiola langs haar snoet. Haar afkeurend gezicht toont duidelijk, dat zij de wijngeur niet waardeert. Zij kruipt in haar mand.)

TWEEDE TAFEREEL

- JOHAN- Hoe komt iemand als jij ertoe, in het onderwijs te stappen?
- JO- Zelf verlang jij blijkbaar niet zo erg naar een kind.
- PATRICIA- Ik wou helemaal niet naar het onderwijs. Ik voelde veel meer voor arts.
- JOHAN- Huisarts?
- JO- Door jou wil ik mij wel eens laten onderzoeken... van kop tot teen.
- PATRICIA- De nonnen waar ik destijds middelbaar onderwijs liep, hadden de gewoonte geregeld sprekers uit te nodigen. Af en toe was dit een pater of een missiezuster, je weet wel zo'n ouderwets geval.
- JOHAN- Ik kan ze mij levendig voorstellen.
- PATRICIA- Sommige sprekers vielen best mee. Zo herinner ik mij een professor, die het had over het ontstaan van het heelal.
- JOHAN- (Geamuseerd) Adam en Eva!
- PATRICIA- De oerknal!
- JOHAN- Nooit van gehoord.
- PAT- Dan ben jij niet veel naar school geweest.
- PATRICIA- Een andere had het over de bedreiging van onze volksgezondheid door luchtvervuiling en bodemverontreiniging.
- JO- Zij hadden het beter gehad over de bloemetjes en de bijtjes. Daar had "jij" meer aan gehad.
- PATRICIA- Een had het zelfs over de priester-dichter Guido Gezelle.
- JO- Och god!
- PATRICIA- Heel interessant.
- JO- Voor kwezels!
- PATRICIA- Op een dag verscheen er een dokteres van Artsen zonder Grenzen. Zij vertelde over wat zij allemaal meemaakte in oorlogsgebieden, in Afrikaanse landen getroffen door een extreme droogte, in een rampgebied na een zware aardbeving.
- JOHAN- Jij was meteen verkocht?

- JO- Jij zag je daar al huizen in een tentje met een van die dokters?
- PATRICIA- Ik voelde mij aangesproken. Ik begon erover na te denken. Het liet mij niet meer los.
- JOHAN- Bij jou thuis vertelden ze je wat anders?
- PATRICIA- Ik zweeg erover tot aan het einde van mijn humaniora. Toen moest ik wel met mijn toekomstplannen voor de dag komen.
- JOHAN- Voor je ouders waren die oorlogsgebieden er te veel aan?
- JO- En of zij gelijk hadden?
- PATRICIA- Hierover durfde ik het niet eens hebben. Ik had het woord "geneeskunde" nog maar uitgesproken, of het zat er al bovenarms op. De universiteit was niets voor mij. Het ging er daar veel te los aan toe.
- JOHAN- Je ouders waren katholiek?
- PAT- Wat heeft dit ermee te maken?
- PATRICIA- Ouderwets.
- JOHAN- Wat deed je vader voor zijn beroep?
- PATRICIA- Schilder-behanger.
- JOHAN- Hoe kon hij dan weten, hoe het eraan toeging aan de universiteit?
- PATRICIA- Van horen zeggen. Een ver familielid van hem was ooit zwanger geworden aan de universiteit.
- JOHAN- Dus ging iedereen daar met iedereen naar bed?
- PATRICIA- Zo deed hij bijna.
- JO- Dat is ook zo.
- JOHAN- (Geamuseerd) Hij kende je te goed?
- PAT- Wat denk jij wel van mij?
- JO- Met zo'n dochter als jij zou ik mij als vader ook niet op mijn gemak hebben gevoeld.
- PATRICIA- Ik moest onderwijzeres worden!
- JOHAN- Jij liet je doen?
- PATRICIA- Weken lang heb ik mij hiertegen hevig verzet.
- PAT- Jij hebt enkel wat zitten mokken.

PATRICIA- Uiteindelijk hebben wij geen van beiden onze zin gekregen. Bij ons vlak in de buurt was er een hogeschool.

JOHAN- Hier kon hij jou in het oog houden?

PATRICIA- Daar hoefde ik niet op kot. Ik koos er voor binnenhuis-architecte.

JOHAN- Hoe kwam jij dan in het onderwijs terecht?

PATRICIA- Via een aggregaat.

JOHAN- Een wat?

PAT- Snapt hij dit niet?

PATRICIA- Een getuigschrift om les te geven in het secundair en hoger onderwijs.

JOHAN- Jij doet dit graag?

PATRICIA- Toch liever dan met kinderen om te moeten gaan.

JOHAN- En voor de vakanties blijft dit hetzelfde.

PAT- Nog een die jaloers is op het onderwijzend personeel.

PATRICIA- Zoveel zegt "vakantie" mij niet.

JO- En ik moet dit geloven?

(In haar mand richt Fabiola zich wat op. Heel even rinkelt zij met een belletje. Misschien spreekt zij best door een micro, om het verschil met de menselijke stem duidelijk te maken.)

FABIOLA- Wat jij hoorde is een kattenbelletje. Normaal kunnen wij katten niet spreken. Ook hebben wij geen loslopende gedachten zoals die twee daar. Wat er op onze kattentong ligt, flappen wij er zomaar uit. En dank zij dit kattenbelletje kunnen wij de andere katten ons horen. Uitzonderlijk horen jullie, mensen, ons vanavond ook, behalve die twee daar. Jullie hebben allemaal iets "kattachtigs". Die twee daar hebben momenteel enkel oog en oor voor mekaar. Hoe zouden jullie in hun plaats zelf zijn. Als ik niet aan een van mijn kattenslaapjes bezig ben, gaan jullie af en toe mijn commentaar op het gebeuren hier te horen krijgen.

JOHAN- Zelf neem ik haast geen vakantie meer. Mijn vrouw vroeger ging erg graag.

PAT- Hij gaat toch weer niet over haar beginnen?

JOHAN- (Lichtjes geamuseerd) En ik mocht dan mee.

PATRICIA- Tegen je zin?

- JOHAN- Toch niet. Da's raar, hè. "Jij" wou graag naar de universiteit, maar jij mocht niet van je vader. Ik "moest" van mijn vader, maar ik wou niet.
- PATRICIA- Waarom "moest" jij?
- JOHAN- Mijn vader was advocaat, nog altijd trouwens. Hij stond erop, dat ik later zijn kantoor overnam.
- PATRICIA- Een familietraditie?
- JOHAN- Inderdaad. Ook mijn grootvader en mijn overgrootvader waren advocaten.
- PATRICIA- Koken doe ik niet graag, en jij maakte er je beroep van.
- JOHAN- Zo graag deed ik dit aanvankelijk ook niet.
- PATRICIA- Waarom koos jij er dan voor?
- PAT- Jij wist, dat de universiteit niets voor jou was.
- JOHAN- In mijn laatste jaar middelbaar zat er in mijn klas een beeld van een meisje. Sharon!
- PAT- Och god.
- JOHAN- Ik was helemaal weg van haar.
- PAT- Jij zag jullie al samen in de kookpotjes roeren?
- PATRICIA- En?
- JOHAN- Het is niets geworden.
- JO- Zij bezag mij niet eens.
- JOHAN- Wij waren nog geen twee maanden op die hotelschool, of zij liep al met iemand anders.
- PATRICIA- Een die beter kon koken dan jij?
- JOHAN- In ieder geval wist hij bij haar zijn boontjes beter in de week te leggen.
- PATRICIA- Zij had meteen een boontje voor hem?
- JOHAN- Ja! En ik liep erbij voor spek en bonen.
- JO- Toen ik haar vertelde dat ik van haar hield, lag zij bijna dubbel van het lachen.
- PATRICIA- Het schooljaar was nog niet zolang bezig, jij had nog gemakkelijk van school kunnen veranderen.
- JOHAN- En dan mijn vader gaan bekennen, dat hij gelijk had?

- JO- Ik was er vast van overtuigd, dat Sharon uiteindelijk toch voor mij zou kiezen.
- PAT- De universiteit zag jij niet zitten.
- PATRICIA- Heb jij nu geen spijt, dat jij nooit hogere studies hebt gedaan?
- JOHAN- Studeren heeft mij nooit iets gezegd. Zelfs de laatste twee jaar van het secundair zwierf ik meer rond in de stad, dan dat ik op school aanwezig was.
- PAT- Hij is niet van de slimsten.
- (Fabiola rinkelt met het belletje.)
- FABIOLA- Zie die twee daar nu eens zitten. Zo dicht bij elkaar, en er gebeurt niets. Da's iets, wat wij katten niet begrijpen. Wanneer komt de kat hier eindelijk op de koord?
- PATRICIA- Hoe is de wijn?
- JO- Maar slapjes.
- JOHAN- Hij valt best mee. Alleen maar jammer, dat jij niet mee-drinkt.
- PAT- Ik pas op mijn affaire, vriendje.
- JOHAN- De avond is nog lang.
- JO- Ik krijg jou nog wel aan de drank.
- PATRICIA- Mijn inburgering op de kunstacademie destijds verliep niet zo vlot. Van de ene dag op de andere van studente tot lerares.
- JOHAN- Jij had liever nog op de banken gezeten?
- PAT- De studenten speelden met mijn voeten.
- PATRICIA- Boven de anderen staan, vond ik zo vreemd.
- JOHAN- Het voor het zeggen hebben, is toch plezant.
- PATRICIA- Gelukkig geraakte ik meteen goed bevriend met een van mijn collega's.
- JOHAN- Een man!
- PATRICIA- Een vrouw. Carla. Hoewel wij erg verschilden van karakter, kwamen wij zeer goed overeen.
- JOHAN- Jullie zochten mekaar ook op buiten schoolverband?
- PATRICIA- Inderdaad! Carla had een prachtige stem. zijn was sopraan in een zangkoor. Zij scheef mij daar ook in.

Wekelijks hadden wij daar twee avonden repetitie. Haast altijd liepen die uit op een slaapmutsje in de "Vieux Temps".

JOHAN- Ik dacht, dat jij geen alcohol drinkt!

PATRICIA- Carla dronk altijd rode porto, ik koffie.

JOHAN- En dit noem jij een slaapmutsje? Koffie houdt je wakker!

PATRICIA- Ik drink altijd decafeïne.

JO- Alles even slap!

PATRICIA- Ja, Carla was erg muzikaal. Beiden hadden wij een abonnement in de Koninklijke Muntshouwburg.

JOHAN- In Brussel?

PATRICIA- Inderdaad.

PAT- Hij is toch niet zo onderontwikkeld als ik vermoedde.

PATRICIA- Met haar porsche en haar rijstijl was dit geen probleem.

JOHAN- Zij was een snelle?

PATRICIA- Een heel snelle.

JO- Die had ik wel eens willen leren kennen.

PATRICIA- Samen hebben wij daar prachtige voorstellingen beleefd: "La Traviata" van Verdi, "Parsival" van Wagner, "Fidelio" van Beethoven, "Don Giovanni" van Mozart, "Faust" van Gounod...

JO- Ik vrees, dat ik daar in slaap was gevallen.

JOHAN- Ik hoor ook graag muziek, maar van een wat lichter genre.

PATRICIA- Kleinkunst?

JOHAN- Pop.

PAT- Frans Bauer!

JOHAN- Jij hebt hier ook een en ander liggen, zie ik.

PAT- (Vlug) Blijf daar af!

PATRICIA- Ja, maar geen pop. Meer de klassieke componisten...

PAT- ... voor als ik mij alleen voel.

(Fabiola rinkelt met het belletje.)

FABIOLA- Zij gaat toch weer geen kattengejank opzetten? Dit hoor ik bij mijn soortgenoten al meer dan genoeg.

JOHAN- Ik had wel eens met jullie willen meerijden naar Brussel.

JO- En niet alleen voor dat slaapmutsje achteraf. Twee grieten op zoek naar wat avontuur!

PATRICIA- Carla reed nooit naar huis zonder eerst een bezoek aan "De Ultieme Hallucinatie".

JO- Zij spreekt over haar in de verleden tijd.

JOHAN- Is zij er niet meer?

PATRICIA- Zij is getrouwd.

JO- Dat is nog erger!

PATRICIA- Zij is verhuisd naar Brussel, haar man is daar ingenieur. Zelf heeft Carla haar werk bij ons opgezegd.

JOHAN- Jij ziet haar niet meer?

PATRICIA- Af en toe krijg ik nog wel een telefoontje.

PAT- Hoe lang is dat geleden?

PATRICIA- Samen hebben wij heel wat afgereisd.

JOHAN- De Spaanse costa's?

JO- Ik had jou daar eens in het zonnetje willen zien liggen.

PATRICIA- Venetië, Genua, Milaan, Firenze, Rome, Athene, Korinthe, Istanboel...

JOHAN- Dan gingen jullie niet echt om te zonnen?

PATRICIA- Eerder voor de kunst. Vooral de oudheid interesseerde ons.

JO- Ingepakte lijken en ingestorte gebouwen!

JOHAN- Ieder zijn smaak.

JO- Maar die van jou is wel een rare.

JOHAN- Hoe heette de man van die... Carla?

PATRICIA- Bruno.

JOHAN- Had hij geen vriend?

PATRICIA- Jij bedoelt?

JOHAN- Voor jou.

PAT- Ik dacht het al.

JOHAN- Waar heeft zij hem leren kennen?

PATRICIA- Op een van onze reizen. In de dom Santa Maria del Fiore in Firenze.

JOHAN- Dan zijn de kerken toch nog voor iets goed.

PATRICIA- Hij was daar ook op doorreis, hij hoorde dat wij Nederlands spraken.

JOHAN- Carla heeft jou daar toch niet alleen achtergelaten?

PATRICIA- Zo was zij niet.

JO- Een die pas verliefd is!

PATRICIA- Hij is enkele dagen bij ons gebleven. Nadien reisden wij verder richting Ravenna.

JOHAN- Zonder hem?

PATRICIA- Hij reisde verder richting Pisa.

JOHAN- Die paar dagen daar in Firenze liep jij hen toch niet te veel in de weg?

PATRICIA- Tegen mijn aanwezigheid hadden zij geen bezwaar.

JO- Denk jij?

PATRICIA- Lang hebben zij niet gevrijd, hiervoor woonden zij te ver van elkaar.

JO- Was dit de reden?

JOHAN- Hoelang is dit geleden?

PATRICIA- Veertien jaar.

JO- Zij weet dit zo precies.

JOHAN- Dan heeft jullie vriendschap niet zolang geduurd?

PATRICIA- Toch enkele jaren.

PAT- Hij begint erg nieuwsgierig te worden.

JOHAN- Met wie ga jij sindsdien met vakantie?

PATRICIA- Ik ga nog weinig.

JOHAN- Toch niet alleen?

PAT- ~~Zijn dit~~ Zijn dat jouw zaken?

PATRICIA- Het is hier toch niet te frisjes?

JOHAN- Neen, neen. In mijn traiteurszaak is het merkkelijk koeler.

PATRICIA- Anders zet ^{ik} ~~de~~ de thermostaat een graadje hoger.

JO- Jij kan ook wat dichtter naar mij toe schuiven.

JOHAN- Ja, vakantie! Mijn vrouw destijds was moeilijk thuis te houden.

PAT- Hier gaan wij weer!

PATRICIA- (Zonder veel interesse) Hoe heb jij haar leren kennen?

JOHAN- Heel toevallig, 's nachts rond drie uur aan de toog, na een optreden van Clouseau in het Antwerps sportpaleis. Op dat late uur wou zowat iedereen naar huis. Zelf had ik wat gedronken, en 's anderendaags moest ik niet werken. Dus bleef ik daar nog wat hangen in mijn eentje aan de toog. Ik bestelde mij een laatste carlsberg. Geen twee meter van mij zat er een jonge vrouw, ook op zo'n barkruk, en ook helemaal alleen. Ik vroeg haar, of zij iets meedronk. Waarom ik dit deed, weet ik niet.

PATRICIA- Jij wou nog wat praten.

JOHAN- Heel even bezag zij mij met een blik van "wie denk jij wel, dat jij bent?" Meteen begon zij luidop te wenen. Blijkbaar had zij nog meer op dan ik.

PATRICIA- Jij probeerde haar wat te troosten?

JOHAN- Ja. Maar zij werd kwaad, en verliet prompt de zaal. Ik voelde mij wat schuldig, dus ik haar achterna tot in de hal. Opnieuw probeerde ik te vernemen, wat er precies met haar aan de hand was. Toen bleek, dat haar vriend haar die nacht voorgoed de bons had gegeven. Zij was met hem meegekomen, dus zat zij nu zonder vervoer.

PATRICIA- Jij als gentleman beloofde haar naar huis te brengen?

PATRICIA- Je weet maar nooit, waarvoor het goed is.

JOHAN- Zij wou niet mee! Zij zei, dat ik niks beter was dan die andere. Meer dan een uur heeft het geduurd, voor ik haar in mijn wagen kreeg. Ik heb haar dan naar huis gebracht.

PATRICIA- Jij zei, dat jij had gedronken.

JOHAN- Op zo'n momenten denk jij hier niet aan.

PAT- Jij dacht aan wat anders.

JOHAN- Met de beste wil van de wereld kon zij niet meer op haar benen blijven staan. Dus ik met haar mee naar binnen. Ik heb haar in haar bed geholpen.

PAT- Dit viel mee zeker?

JOHAN- Enfin, "op" haar bed! Ik ben er met mijn handen afgebleven.

JO- O ja?

JOHAN- Voor zover dit mogelijk was. Ik moest wel hier en daar iets losmaken... voor haar bloedsomloop. Nadien heb ik mij uit de voeten gemaakt. Ik heb de voordeur zachtjes achter mij in het slot getrokken.

PATRICIA- Jij had je plicht gedaan.

JOHAN- Ja. Maar ik heb er niet veel eer mee gehaald. Heel de tijd heeft zij mij liggen uitkafferen.

PAT- Vanavond ga jij hier niemand in bed moeten helpen.

PATRICIA- Jij hebt haar toch teruggezien.

JOHAN- Die nacht had ik mijn adreskaartje met telefoonnummer achtergelaten naast haar telefoon.

PATRICIA- Zij verontschuldigde zich?

JOHAN- Zij liet niet eens meer van zich horen. Dus belde ik zelf.

JO- Vijf dagen na mekaar.

JOHAN- Ondanks de belevenissen van die nacht, vond ik haar be-slist de moeite waard.

PAT- Waarvoor?

JOHAN- Wij hebben mekaar opnieuw ontmoet. Een tijdje later zijn wij samen getrouwd.

PATRICIA- Zonder veel succes.

JOHAN- Aanvankelijk wel! Vijftien jaar lang runden wij samen een vistraiteurszaak. Ik in de keuken, zij in de winkel. Wij hadden een uitgebreid cliënteel. Van de morgen tot de avond hadden wij onze handen vol... en niet alleen met elkaar.

PATRICIA- Deed zij die traiteurszaak wel graag?

JOHAN- Nooit heeft zij ook maar één woord geklaagd. Integendeel. Blijkbaar kon zij goed opschieten met de klanten. En voor de nodige rust namen wij tijdig onze vakanties.

PATRICIA- Aan warme stranden, heb ik begrepen.

JOHAN- Isabelle hield van de zon! Malaga, Almeria, Alicante, Valentia, de Balearen, de Canarische Eilanden... Ja, de zon was haar leven!

(Fabiola rinkelt met haar belletje. Lui kijkt zij even in de richting van het tweetal.)

FABIOLA- Er komt maar weinig schot in de zaak.

PATRICIA- Hield jij van de zon?

JO- Neen.

JOHAN- Ja, maar niet zoals Isabelle.

JO- Jij wist, waarom zij altijd in de zon wou gaan liggen.

JOHAN- In La Puebla zijn wij dan Bob en Ingrid tegengekomen.

PATRICIA- Zo te horen ook Belgen.

JOHAN- Een welgesteld koppel met chique juwelierszaken in Blankenberge, Hasselt en Antwerpen.

PATRICIA- Mensen met veel geld!

JOHAN- Zij smeten er nochtans niet mee.

JO- Jij mocht meestal de consumpties betalen.

JOHAN- Bob lag ook graag in de zon! Samen hebben wij die zomer heel Mallorca afgereisd.

PATRICIA- Jullie werden vrienden?

JOHAN- Ook nog toen wij al terug thuis waren. Geregeld belden zij ons op voor een avondje uit.

JO- Bob belde.

PATRICIA- Jullie begrepen mekaar?

JOHAN- Ja, al verschilden wij wel wat van karakter. Zo lagen Isabelle en Bob iedere vakantie graag op het strand in die snikhete zon. Ingrid koos voor een terrasje achter een zonnebril en met een frisse coctail. Zelf kuierde ik vaak door de stad op zoek naar eten.

PATRICIA- Jij kookte zelf?

JOHAN- Ja.

JO- Omdat jij moest van Isabelle.

JOHAN- Met het koken en de afwas nadien had ik iedere dag goed mij bezigheid.

JO- En Isabelle had intussen haar bezigheid.

JOHAN- Ja, wij gingen steeds meer en meer samen met vakantie. Isabelle fleurde helemaal op. Op een dag sprak zij thuis van een taal cursus Frans te gaan volgen. Ik dacht: "Dit komt goed van pas voor de winkel." Dus steunde ik haar hierin. Blijkbaar beviel het haar zo goed, dat zij na-dien ook Engels ging volgen, en Duits en Spaans.

PAT- (Ironisch) Een vlijtige vrouw.

JOHAN- Wij hadden nochtans geen Spaanse klanten.

PATRICIA- Kreeg jij dan geen achterdocht?

JOHAN- Bijlange niet! Isabelle ging nogal eens winkelen in de "Zara". Op een avond werd er thuis aangebeld, ik zat juist naar een herhaling van "FC De Kampioenen" te kijken. Het was Ingrid, de vrouw van Bob. In paniek vertelde zij mij, dat Bob thuis zijn koffers had gepakt. Hij liet haar voorgoed in de steek. Ik vroeg haar: "Heeft hij dan een andere?" "Ja," zei zij, "jouw vrouw!" Ik zeg: "Onze Isabelle?" "Ja," zei zij, "voortaan is het "zijn" Isabelle!" Zij klonk bijna hysterisch. Ik zei: "Dit kan niet. Onze Isabelle is naar de Spaanse les." Maar Ingrid raadde mij aan, toch maar eens in haar kleerkasten te gaan kijken. Onschuldig nodigde ik haar uit, om samen met mij daar een kijkje te gaan nemen. Zij met mij mee naar de slaapkamer. Alle kleerkasten van onze Isabelle waren leeg. Behalve wat vuil ondergoed en enkele cadeautjes die ik haar ooit voor haar verjaardag of haar nieuwjaar had gekocht, vonden wij er niets meer.

JO- Daar stond ik met een lang gezicht!

JOHAN- Ingrid wist mij zelfs te vertellen, waar Isabelle en Bob samen waren ingetrokken. Zij stond erop, dat "ik" Isabelle daar ging terughalen. Na lang aandringen van haar, heb ik dit geprobeerd. Ik geraakte niet eens binnen. Hun prachtige villa was van alle kanten omgeven door een metershoge afsluiting en een enorm hek in heel dik ijzer. Een camera verraadde binnen, wie er bij het hek stond aan te bellen. Ik had geen schijn van kans.

PATRICIA- Heb jij je vrouw nog teruggezien?

JOHAN- Ja, op het proces van onze echtscheiding. Zij had die aangevraagd... op aandringen van Bob.

PATRICIA- Hij wou met haar trouwen?

JOHAN- Bijlange niet. Hij wou de helft van mijn bezittingen!

PATRICIA- Die rijkaard? Sommigen zijn voor niets beschaamd.

JOHAN- Zijn vrouw Ingrid is bij mij nogal wat komen afklagen. Dat Bob en Isabelle waren gaan samenwonen, was precies

mijn schuld. "Mijn" vrouw had haar man verleid. "Ik" had dit moeten voorkomen.

PATRICIA- Jij had niets voelen aankomen?

PAT- Toonde jij wel genoeg interesse voor je vrouw?

JOHAN- Bob had zowat de mooiste vrouw, die je je kan indenken. Zij was nu eens echt een beeld. Wie kon ooit vermoeden, dat hij die aan de kant ging schuiven?

PATRICIA- Is zij hertrouwd?

JOHAN- Ingrid? Niet dat ik weet.

JO- Vertel het maar.

JOHAN- Toen het mij duidelijk werd, dat Isabelle nooit meer ging terugkeren, heb ik Ingrid voorzichtig een aanzoek gedaan.

PATRICIA- En?

JO- Zij heeft mij vierkant uitgelachen.

JOHAN- Zij ging er niet op in.

JO- Een "dikke onnozelaar" noemde zij mij.

JOHAN- Jaren lang dacht ik, dat wij vier dikke vrienden waren. En zo ineens traptten die andere drie mij flink op mijn hart.

PATRICIA- Hoe reageerden je klanten, toen zij je vrouw niet meer te zien kregen?

JOHAN- Natuurlijk wou iedereen er het fijne van weten. Van ellende heb ik mijn zaak toen gesloten.

PATRICIA- Voor een tijdje.

JOHAN- Isabelle eiste de helft van onze gemeenschappelijke bezittingen... in geld natuurlijk. Om dit te kunnen betalen, moest ik meteen weer aan het werk.

PATRICIA- Wat doet Isabelle nu?

JOHAN- Zij houdt toezicht op het personeel in een van hun juwelierszaken.

PATRICIA- Jij bent daar toch eens stiekem een kijkje gaan nemen?

JO- Eén kijkje! Ik heb mij daar echt belachelijk gemaakt.

JOHAN- Ook daar wordt zij van alle kanten bewaakt door camera's.

JO- Ik ben daar al niet weten hoe dikwijls in beeld geweest.

(Terwijl zij even het tweetal belonkt, geeuwt Fabiola lichtjes.)

JOHAN- Ik zit hier maar te kletsen, en dan nog wel over mijzelf. Wat heb jij zoal meegemaakt? Welke stoten heb jij beleefd?

PATRICIA- Vergeleken met jou, verliep mijn leven maar saai.

JO- Zij wil niet in haar kaarten laten kijken.

(Johan geeuwt lichtjes.)

PAT- Hij geeuwt van de honger.

PATRICIA- Ik maak je wat eten klaar.

JOHAN- Jij hebt mijn maag toch niet horen rammelen?

PATRICIA- Neem plaats aan tafel.

(Meteen komt Fabiola recht. Zij neemt plaats tussen Johan en de eettafel.)

JOHAN- Eerst mijn glas helemaal leegdrinken.

PATRICIA- Vul op tijd en stond bij.

PAT- Maar niet te veel. Ik moet niets hebben van zatteriken.

PATRICIA- Doe of jij hier thuis bent!

(Meteen haast Patricia zich naar de keuken. Fabiola beziet Johan, dan komt zij langzaam wat dichterbij. Johan beziet haar kwaad. Plots trapt hij lichtjes in de richting van de kat. Verschrikt neemt deze wat afstand. Johan nogal scheef beziend, gaat zij voorzichtig wat dichterbij naar de eettafel. Wat uitdagend beziet zij Johan.)

JO- Jij niet, lelijk mormel. Jij gaat de kaas niet van mijn brood eten!

DERDE TAFEREEL

(Johan beëindigt zijn avondmaal. Gespannen zit Fabiola vlak bij hem uit te kijken naar een overschotje.)

JOHAN- Nooit eerder heeft iemand mij een origineler kerstmenu voorgezet. Brood zonder zout en dieetkaas.

PATRICIA- Er was ook natuurhesp.

JO- Van de weight watchers!

JOHAN- Dan zat jij morgenvroeg zonder beleg voor je sandwiches.

PAT- Hij lacht mij uit.

JOHAN- Ik heb goed gegeten.

PAT- Hij meent het niet.

JOHAN- Eindelijk weet ik nu, wat dieetkaas is.

PAT- Zie je wel, dat hij mij uitlacht.

JOHAN- Ik heb nu een stevige fond, om op verder te drinken.

PAT- Helaas.

PATRICIA- Wachten wij met de kerststronk tot rond middernacht?

(Patricia snuit de neus.)

JOHAN- Mij best, de nacht is nog lang.

PAT- Hij denkt toch niet, de hele nacht te blijven?

JOHAN- Wat ik niet begrijp is, dat jouw school geen kerstfeest-je organiseert. Al is het maar een beperkte groep. Met hoeveel personeelsleden zijn jullie daar?

PATRICIA- Zesendertig.

JOHAN- Volk genoeg om er iets speciaals van te maken.

PATRICIA- Hiervan zijn er maar liefst achtentwintig vrouwen.

JOHAN- Ideaal!

PATRICIA- Vind jij?

JOHAN- Toch voor de mannen!

PATRICIA- Haast allemaal zitten zij met een kerstfeestje thuis.

JOHAN- En de singles?

PATRICIA- Dit zijn er maar drie.

JO- De sukkels!

PATRICIA- Wij zien mekaar al het hele jaar.

(Fabiola verwacht blijkbaar niets meer. Zij gaat weer aan de broekspijpen van Johan ruiken. Deze is hier duidelijk niet mee opgezet, maar hij houdt zich wat in ter wille van Patricia.)

JOHAN- Met wie van hen heb jij momenteel de best band?

PATRICIA- Echte relaties zijn er nog heel weinig.

JOHAN- Er is toch iemand?

PAT- Hij wordt ambetant.

PATRICIA- De sfeer op school is lang niet meer, wat hij is geweest.

JOHAN- De reden?

PATRICIA- Bij het vertrek van onze vorige directeur was er een uitgesproken kandidaat opvolger. Al jaren had hij zich op die taak voorbereid. In laatste instantie kreeg hij twee tegenkandidaten, twee vrouwen die mekaar niet konden luchten.

JOHAN- Ik voel het al aankomen.

PATRICIA- Alle drie probeerden zij aanhangers achter zich te krijgen. De groep raakte erg verdeeld. Er ontstonden kliekjes.

JOHAN- En het schoolbestuur?

PATRICIA- Dat bestond grotendeels uit psychologen en pedagogen.

JOHAN- Jezus!

PATRICIA- Zij pakten het helemaal verkeerd aan. Iedereen mocht persoonlijk zijn mening komen zeggen in afwezigheid van de anderen. Er is daar wat afgeroddeld.

JOHAN- Het resultaat was erg naar?

PATRICIA- Het schoolbestuur haalde een windvreemde binnen, iemand die niet eens zijn kandidatuur had gesteld. Hiermee was de sfeer helemaal verrot. Voorgoed.

JOHAN- Jij voelt je daar nu helemaal alleen?

PATRICIA- Ik heb met niemand ruzie.

JOHAN- Maar ook met niemand vriendschap?

PATRICIA- Ik probeer niemand tegen het hoofd te stoten.

JO- Jij ontwijkt er iedereen.

JOHAN- Jij bent er toch niet tegen je zin?

PATRICIA- Ik heb mijn leerlingen.

JOHAN- Kinderen.

PATRICIA- Pubers.

JOHAN- Een week telt zeven dagen van 24 uur.

PAT- En dan?

JOHAN- Een schoolweek duurt maar goed 20 uur.

PATRICIA- Voor de school klop ik heel wat meer uren dan jij denkt.

JOHAN- Hier in je eentje.

PAT- Waarmee bemoeit hij zich eigenlijk?

PATRICIA- Sommigen hebben het moeilijk met alleen te zijn.

JO- Jij ook!

PATRICIA- Ik ben vaak blij, als ik eens door niemand word gestoord.

JO- Ook jij hebt behoefte aan gezelschap.

JOHAN- "Ik" kan niet alleen zijn. Toen Isabelle mij pas in de steek had gelaten, liet ik mijn traiteurszaak een tijdje dicht. De hele dag had ik niets om handen. Heb ik toen afgezien! Binnen zitten kon ik niet, en kennissen ontmoeten wou ik niet. Iedereen stelde mij dezelfde vragen. Heb ik toen veel ergens ver van huis in mijn eentje aan de toog gehangen.

PATRICIA- Hoe lang heeft dit geduurd?

JOHAN- Enkele maanden, tot mijn zaak weer openging. Toen had ik weer mijn verzet en mijn gewone babbel. Overdag ten minste.

PATRICIA- En 's avonds?

JOHAN- Dan zat ik vaak te denken aan vroeger. Het kon moeilijk anders. Zestien jaar lang waren Isabelle en ik dag en nacht samen geweest.

PATRICIA- Jij vraagt je af, hoe het intussen met haar is gesteld?

(Patricia merkt, dat Johan niet is opgezet met het gesnuffel van Fabiola.)

PATRICIA- Fabiola!

(Wat geschrokken wijkt Fabiola lichtjes.)

PAT- Blijkbaar is hij geen dierenvriend.

PATRICIA- Zij moet haar manieren houden. (Tot Fabiola) Naar je mandje!

(Duidelijk tegen haar zin, en Johan scheef belonkend, begeeft Fabiola zich naar haar mand.)

(Fabiola rinkelt met het belletje.)

FABIOLA- Ambetante vent! Te gulzig, om mij ook iets te gunnen! Hij ruikt wel goed.

JOHAN- Ja, onze Isabelle! Ik kan mij moeilijk inbeelden, dat zij helemaal niet meer denkt aan vroeger.

PATRICIA- Stel eens, dat zij op een dag weer bij jou voor de deur staat...

JOHAN- Dit is uitgesloten!

PATRICIA- Tussen haar en die... Bob kan het toch ook misgaan.

JOHAN- Zelfs dan keert Isabelle niet meer terug.

JO- Hiervoor is zij veel te trots.

JOHAN- Hiervoor ken ik haar te goed.

PATRICIA- Stel eens, dat het toch gebeurt...

JOHAN- Al vier jaar lang heeft zij zich - behalve op het proces - aan mij nooit meer laten zien. Zij heeft geen enkel teken van leven meer gegeven.

PATRICIA- Misschien heeft zij meermaals geprobeerd, maar liep er telkens iets mis.

JOHAN- Ook met deze mogelijkheid heb ik rekening gehouden.

JO- Ik was ervan overtuigd, dat zij rap terug thuis zou zijn.

JOHAN- Vooral in het begin heb ik vanuit mijn winkel wel duizend keer stiekem de overkant van de straat afgespeurd. Er kon geen auto halthouden, of ik moest weten wie erin zat.

JO- Heb ik mij toen belachelijk gemaakt.

- JOHAN- De nummerplaten van alle wagens die geregeld bij ons in de buurt geparkeerd stonden, kende ik vanbuiten.
- PAT- Hij houdt nog van haar.
- JOHAN- Ik miste haar.
- JO- Ik voelde mij vernederd. Ik hoopte vurig op haar terugkeer, om die andere eens een lesje te leren.
- PATRICIA- Misschien was alles anders verlopen, als er kinderen waren geweest.
- JOHAN- Ik heb die nooit geweigerd.
- PAT- Heb jij er gevraagd?
- JOHAN- In het begin denk je: "Hiervoor hebben wij nog alle tijd." En later ben je die kinderloze situatie gewoon.
- JO- Jij vond het zelfs ideaal voor de winkel.
- PATRICIA- Heeft zij nu stiefkinderen?
- JOHAN- Ook niet.
- PATRICIA- Ook kinderen houden geen koppels meer samen.
- JOHAN- Toen mijn winkel pas was heropend, had ik voortdurend een nieuwe winkelhulp. Mijn ontgoocheling om Isabelle werkte ik telkens uit op hen.
- JO- Zodra zij hun eerste maandloon in handen hadden, waren zij vertrokken.
- PATRICIA- Probeer jij haar nu te vergeten?
- JOHAN- Hoe?
- PAT- Hertrouwen.
- (Patricia snuít de neus.)
- JO- Mijn verhaal pakt haar precies. Zij zit precies op mij te wachten. Haar even laten horen, wat voor een trouwe minnaar ik wel ben.
- JOHAN- Ja, op het proces van onze echtscheiding heb ik mijn vrouw nog eens teruggezien. Ik had me er ontzettend veel van voorgesteld. Weken vooraf al liep ik rond met de gedachten: "Wat ga ik haar nog allemaal vragen of vertellen? Hoe kan ik mij op mijn best aan haar voordoen? Welke afspraken ga ik met haar maken?" Ik had mijn lijstje vanbuiten geleerd, om zeker niets te vergeten.
- PATRICIA- Toch liep het mis?

- JOHAN- Meer dan een half uur te vroeg al zat ik op het gerechtshof in de wachtzaal. Met mijn gezicht naar de deur, om haar zeker te zien binnenkomen. Ik bewaarde zelfs een stoel voor haar. Volk was er genoeg, maar zij niet.
De zitting had al een half uur vertraging, een uur... en nog altijd was zij er niet.
- JO- Het zweet begon je langs alle kanten uit te breken.
- JOHAN- Met een vertraging van een uur en een kwartier kwamen zij mij roepen.
In de rechtszaal werd mij een stoel aangewezen. Ik zat nog maar net, of de deur achter mij ging open. Isabelle kwam binnen... geflankeerd door Bob en haar advocaat. Alsof zij wist waar ik zat, keek zij een andere richting uit. Daar werd haar een stoel aangewezen. Zij nam er plaats tussen Bob en haar advocaat.
Op geen enkel ogenblik gunde zij mij een blik. Wou zij mij niet bezien? Durfde zij niet? Of mocht zij mij niet bezien van Bob? Was zij bang, mijn blik niet te kunnen verdragen?
Iemand begon een tekst voor te lezen... over onze echtscheiding met wederzijdse toestemming. Mijn toestemming? Hadden zij die ooit gevraagd?
- JO- Jij hebt je ook nooit verzet.
- JOHAN- Wat die man daar allemaal heeft voorgelezen, weet ik niet. Ik heb niet geluisterd. Mijn ogen waren altijd op "haar" gericht. Mijn gedachten waren bij "haar". Zo mooi had ik haar nooit eerder gezien. Zij droeg een korte jurk vol kleine, veelkleurige, dicht opeengepakte bloemetjes. Hier en daar wat bloot, maar nergens uitdagend.
Haar ogen starden maar steeds voor haar uit, naar een antiek schilderij met veel dreigend donker. Ook zij luisterde duidelijk niet, naar wat er werd voorgelezen. Voor haar gekruiste dijen wiebelde erg zenuwachtig haar rechterbeen. Waarom in godsnaam had zij die twee onnozelaars meegebracht?
Plots vroeg de rechter mij, of ik akkoord ging met zijn vonnis. Ik knikte. Ik mocht mijn handtekening komen zetten.
Duidelijk verlegen ging ook zij akkoord. Ook zij plaatste haar handtekening... zonder mij ook maar één ogenblik aan te kijken. De kostbare ringen aan haar vingers vielen mij nu pas op. Van haar advocaat ontving zij felicitaties. Aan haar gezicht te zien, begreep ook zij niet waarom.
Dan is zij vertrokken...
- JO- ... tussen die twee onnozelaars...
- JOHAN- ... zonder mij ook maar één blik te gunnen.
Ik ben achter hen aan gestapt, blijkbaar waren zij gehaast.

(Fabiola geeuwt. Met een hand en een arm beduidt zij, dat Johan aan het zagen is.)

JOHAN- Op het plein stapten zij recht naar een splinternieuwe, lichtgrijze mercedes. De chauffeur hield voor ieder van hen het portier open. Isabelle mocht vooraan plaatsnemen... zonder om te kijken. Toen waren zij voorgoed verdwenen.

Ik stak het plein over naar café-restaurant "Sint Hubertus". Ik moest mijn verdriet en mijn enorme ontgoocheling gaan verdrinken. Mijn wekenlange voorbereiding was voor niets geweest. In plaats van te proberen haar terug naar huis te halen, zat ik nu uitzichtloos in mijn eentje een bierviltje in stukken te plooien en nadien in een natte bierplateau te laten vallen.

Ik probeerde mij voor te stellen, hoe het er nu aan toeging in die splinternieuwe, lichtgrijze mercedes. Bij sommigen was de stemming daar ongetwijfeld heel wat uitbundiger.

Hoe zou Isabelle zich nu voelen? Waarom heeft zij op geen enkel ogenblik eens naar mij gekeken? Durfde zij niet uit schrik voor Bob? Heeft zij al lang spijt van haar vertrek, en wou zij mij dit niet laten zien? Was zij beschaamd voor mij?

(Patricia snuit de neus.)

JO- Je hebt indruk gemaakt op haar. Het pakt haar.

PATRICIA- Zoiets doe je je eigen man toch niet aan.

JOHAN- Jij niet! Maar zo is blijkbaar niet iedereen... Ik zit hier maar over mijzelf te babbelen, in plaats van ook al eens naar jou te luisteren.

PATRICIA- Mijn leven verloopt heel wat saaier.

JO- Jij wil niets lossen.

JOHAN- Drink een glaasje mee! Jouw tong komt dan wel vanzelf los.

PAT- Dit probeer ik juist te voorkomen.

JOHAN- Wat was jij nu aan het doen, als ik hier niet was?

PATRICIA- Wat tv-kijken, of wat muziek beluisteren.

JOHAN- Mag ik eens kijken, wat jij hier zoal liggen hebt aan muziek?

PATRICIA- Zoveel bijzonders is dit niet.

JOHAN- Dit is wel een en ander!

PAT- Blijf eraf!

PATRICIA- Mag ik je vragen, iedere cd terug te zetten op "zijn" plaats?

JO- Ik mag er precies niet aankomen.

PATRICIA- Ze zijn speciaal gerangschikt.

JOHAN- Alfabetisch?

PATRICIA- Chronologisch.

JO- Erg schooljuffrouwachtig.

JOHAN- (Leest) Mozart, Beethoven, Schubert, Berlioz, Chopin, Schumann, Liszt, Wagner... Ik denk niet, dat ik hier veel kan van meezingen.

PATRICIA- Vaak sta je versteld, hoe populair sommige klassieke melodieën wel zijn.

PAT- Voor een normaal mens.

(Patricia legt een cd op. Van het ogenblik dat de muziek begint, houdt Fabiola beide poten tegen haar oren. Zij rinkelt met haar belletje.)

FABIOLA- Kattengejank!

JOHAN- Ik ken dit! Dit is van Dana Winner!

PATRICIA- Mozart! Het "adagio" uit het Klarinet Concerto in A majeur.

JO- Zij vergist zich. Dit is van Dana Winner.

JOHAN- Het klinkt heel romantisch.

(Johan neemt haar beide handen in de zijne.)

JOHAN- Eens dansen?

PATRICIA- Op deze muziek?

PAT- Is hij helemaal op zijn kop gevallen?

JOHAN- Een ideale slow. Mijn lievelingsritme.

(Hij trekt haar tegen zich aan. Fabiola merkt dit. Meteen veert zij geïnteresseerd recht in haar mand.)

PAT- Wat krijgt hij nu?

(Op initiatief van Johan beginnen zij te dansen. Geïnteresseerd komt Fabiola tot bij het koppel. Zij belt.)

FABIOLA- Er komt precies wat schot in. Pas op, meisje, of jij bent dadelijk een vogel voor de kat!

JOHAN- Voor iemand die nooit meer uitgaat, dans jij niet slecht.

JO- Dē rest valt ook goed mee.

PAT- Ik zou nog graag wat adem krijgen!

JOHAN- Het is lang geleden, dat ik mij nog zo goed heb gevoeld.

JO- En dat ik nog zoiets heb gevoeld.

JOHAN- Sinds het huwelijk van je vriendin ben jij niet meer uit geweest?

PATRICIA- Praktisch niet.

JOHAN- Zij was er toch niet met jouw lief vandoor?

PATRICIA- Zo is zij niet.

JOHAN- Van je vrienden moet je het hebben!

PATRICIA- Neen, neen. Voorheen kende ik Bruno niet.

JOHAN- Toch heb ik sterk de indruk, dat er toen meer is gebeurd.

PAT- Hij wordt weer ambetant.

JO- Zij zwijgt.

PATRICIA- Ik ben graag in mijn eentje.

JOHAN- (Geamuseerd) Waarom heb jij mij dan hier vanavond in huis gehaald?

PAT- Dit begin ik mij ook af te vragen.

JOHAN- In ieder geval heb jij er heel verstandig aan gedaan. Een mens is niet gemaakt, om alleen te zitten.

PATRICIA- Zelf hou jij dit toch ook al vier jaar vol.

JOHAN- Dit ligt niet aan mij.

PATRICIA- Ben jij al op zoek geweest naar een nieuwe partner?

JOHAN- Zoeken en zoeken is twee.

PATRICIA- Jij vergelijkt telkens met Isabelle? Dan vallen die anderen telkens te licht uit?

JOHAN- Ik vrees een beetje, dat ik te voorzichtig ben geworden.

PATRICIA- Jij bent bang, om opnieuw te mislukken?

PAT- Ik sta hem niet aan.

(Plots maakt Patricia zich los.)

PATRICIA- Excuseer.

(Zij snuit de neus.)

JOHAN- Wat verkouden?

PATRICIA- Ik heb dit vaker.

JOHAN- Een lichte allergie?

PATRICIA- Zoiets.

JOHAN- Wij houden toch nog niet op met dansen?

PATRICIA- Ik ruim de tafel even af, wij maken het hier wat gezelliger.

JOHAN- Ik help je.

PATRICIA- Niet nodig! Neem jij maar weer plaats in de zithoek.

(Fabiola keer terug naar haar mand. Zij belt.)

FABIOLA- (Terwijl zij het koppel beziet) Loos alarm!

JOHAN- Ik schenk nog eens in! Deze keer drink jij mee!

PATRICIA- Koffie dan toch!

JO- Zo krijg ik haar niet, waar ik haar hebben wil.

(Johan ziet de vaas met de bloemen. Hij neemt ze op.)

JOHAN- Die zetten wij weer netjes terug op haar plaats! Goed in het gezicht!

(Fabiola belt.)

FABIOLA- (Op het koppel duidend) Eerste gewin is toch maar kattengespin. Precies of zij allebei bang zijn, om een kat in een zak te kopen.

VIERDE TAFEREEL

(Patricia heeft net de cd-speler aangezet.)

PATRICIA- Ken jij dit?

JOHAN- Nooit eerder gehoord.

PATRICIA- De Pianosonate nr 27 van Ludwig van Beethoven. Beethoven ken jij toch?

JOHAN- Die met zijn leeuwenkop?

PATRICIA- Toen hij dit componeerde, was hij al volledig doof.

JOHAN- Hoe wist hij dan, wat hij op papier zette?

PATRICIA- Hij hoorde deze muziek in zijn hersenen. Hoe vind jij ze?

JO- Zegt mij niks.

JOHAN- Klinkt goed.

PATRICIA- Ik vind deze muziek grandioos.

JOHAN- 't Is wel geregeld zowat van hetzelfde.

PATRICIA- Weet jij hoe dit komt?

PAT- Natuurlijk weet hij dit niet?

PATRICIA- Beethoven geeft hier een vrolijk gesprek weer tussen twee geliefden.

JOHAN- (Plots geïnteresseerd) Aha!

JO- Wij gaan de goede kant uit!

PATRICIA- Die geliefden kunnen maar niet van elkaar scheiden. Daarom begint hun gesprek telkens opnieuw.

JOHAN- Hoe weet jij dit? Er wordt toch niets gezegd of gezongen.

PATRICIA- Je voelt dit duidelijk aan de opgewekte toon van de muziek.

PAT- Hij wellicht niet.

PATRICIA- Die twee geliefden zijn het refrein in mekaars leven. Vandaar die geregelde, lichtvoetige herhalingen.

JOHAN- (Lichtjes geamuseerd) Hun situatie is dan zowat de-

zelfde als die van ons deze avond.

PATRICIA- Jij bedoelt?

JOHAN- Twee mensen die...

PAT- Zover zijn wij nog niet!

(Patricia neemt plaats op de sofa.)

PATRICIA- Jij vindt deze muziek ook mooi?

JOHAN- Nu ik weet, waarover het gaat...

PATRICIA- De klassieke muziek, hierin moet je stilaan groeien. Hoe langer je hem beluistert, hoemeer je ervan gaat genieten.

(Johan neemt ook plaats op de sofa.)

JOHAN- Hoe is het afgelopen tussen die twee?... Van dat liefdesgesprek!

PATRICIA- Dat weet ik niet. Zover heeft Beethoven niet gecomponeerd.

JOHAN- Jammer.

JO- Hopelijk loopt het hier tussen ons goed af.

(Zo onschuldig mogelijk zoekt Johan wat toenadering tot Patricia. Fabiola merkt dit. Vliegensvlug springt zij tussen de twee op de sofa.)

PATRICIA- Fabiola!

(Even kijkt Fabiola verontwaardigd naar Patricia. Dan neemt zij, Johan kwaad belonkend, wat afstand.)

JO- Ik vraag mij af, waarom zij zo'n vervelend mormel hier in huis haalt.

JOHAN- (Vriendelijk) Zij is er precies graag bij.

PATRICIA- Zij moet haar manieren houden!

JO- Inderdaad! Ik heb hier vanavond een ander katje te geselen.

PATRICIA- Jij gaat nooit naar een concert of een opera.

JO- Goddank niet.

JOHAN- Wel een van een andere aard.

PATRICIA- (Lichtjes geamuseerd) Clouseau?

JO- Zij heeft dit goed onthouden!

PATRICIA- Als jij dit genre eens/graag beluistert, wil ik wel eens uitkijken naar een geschikt gelegenheid.

PAT- Iets dat hij "misschien" begrijpt.

JOHAN- Jij geeft mij dan vooraf toch wat uitleg? Zoals daar-even?

PATRICIA- Met alle plezier.

JOHAN- En wij gaan samen?

JO- Anders zie je mij daar nog in geen honderd jaar.

PATRICIA- Als jij dit goedvindt.

JOHAN- Als ik niet meer kan volgen, kan jij mij weer op het juiste spoor brengen.

PAT- Jij denkt toch niet, dat ik de voorstelling ga storen?

PATRICIA- Jij bent er dus voor te vinden?

JOHAN- "A la bonne heure!" Dit zei mijn grootvader altijd, als het hem aanstond. Achteraf gaan wij toch samen naar die ... hoe heet het alweer?

PATRICIA- Jij bedoelt?

JOHAN- Die gelegenheid van jou en Carla destijds.

PATRICIA- Dē Ultieme Hallucinatie?

PAT- Enkel daarom is het hem te doen?

JOHAN- (Geamuseerd) Waarop wachten wij nog?

PATRICIA- Een van de volgende dagen ga ik eens informeren naar hun programma.

JOHAN- Liefst 's avonds en in het weekend. Anders ben ik niet vrij.

JO- Hiervoor ga ik mijn winkel toch niet sluiten.

PATRICIA- Als jij wil, kunnen wij zelfs zondagnamiddag.

JOHAN- Liever 's avonds.

JO- Bij maneschijn!

PATRICIA- (Onschuldig) Jij hebt geen enkele weekdag vrij?

JOHAN- Op maandag is mijn winkel gesloten. Maar dan komen de leveranciers. Als ik die niet ontvang, zit ik dinsdag-

ochtend zonder materiaal voor mijn warme gerechten.

PATRICIA- Wanneer begin jij een gewone werkdag?

JOHAN- Elke ochtend loopt mijn wekker af te 5 uur. Geen uur later sta ik al in mijn zaak achter het fornuis.

PATRICIA- Elke dag?

JOHAN- Op zaterdag zelfs een uur vroeger. Als mijn winkel te 9 uur opengaat, willen mijn klanten al een ruime keuze aan verse, klaargemaakte gerechten.

PATRICIA- Jij staat er helemaal alleen voor?

JOHAN- Vroeger niet, ... nu wel. Mijn huidige hulp komt niet verder dan de winkel.

PATRICIA- Dan maak jij erg lange dagen?

JOHAN- Te 6 uur 's avonds sluit ik mijn winkel. De afwas is dan al grotendeels achter de rug. Ik moet dan nog wel mijn bestellingen voor de volgende dag opstellen en door-mailen. Voor half acht 's avonds moet je mij thuis zelden verwachten. Gelukkig heb ik dan wel gegeten van het overschot van de winkel.

PATRICIA- Ga jij nooit op restaurant?

JOHAN- Afkijken hoe de concurrentie het doet?

PATRICIA- Nieuwe ideeën opsteken.

JOHAN- Die komen vanzelf tijdens het werk.

PATRICIA- Als ik jou eens zou uitnodigen voor een restaurantbezoek, zou jij hier toch op ingaan?

JOHAN- Ik zou jou het tegenvoorstel doen, eens bij mij te komen eten.

PATRICIA- Volgende maand verjaar ik. Ik zou jou eens kunnen uitnodigen in een gezellig restaurantje.

JOHAN- Eentje met veel kaarslicht?

PATRICIA- Bijvoorbeeld.

JOHAN- Jij hebt er al een op het oog?

PATRICIA- Jij hebt nooit overwogen, over te stoppen op kok in een restaurant?

JOHAN- Gaan werken voor rekening van iemand anders?

PATRICIA- Vaste werkuren en heel wat meer vrije tijd.

JOHAN- Als ik nu 's avonds mijn kassa afsluit en mijn geld tel, voel ik dit als een waardering voor mijn werk. Ik voel mij dan gelukkig.

PATRICIA- Maar telkens als er iets misloopt, ben jij de dupe.

JOHAN- Zodra ik er financieel weer bovenop ben, schaf ik mij wel wat meer hulp aan.

PATRICIA- Jij hebt toch geen geldproblemen?

JOHAN- Een echtscheiding kost veel geld. Ik heb moeten lenen, om een deel van mijn eigen winkel af te kopen. Ik maak mij hierover geen zorgen.

JO- Zij wil precies, dat ik stop met mijn zaak.

(Patricia snuit de neus.)

PATRICIA- Als kok in een restaurant heb jij meer tijd voor andere zaken.

JOHAN- Zoals?

PATRICIA- (Onschuldig) Een nieuwe relatie.

JO- Met jou? Ik begin precies beet te krijgen.

(Tijdens hun gesprek is Johan af en toe zo ongemerkt mogelijk wat dichterbij geschoven. Patricia merkt dit. Ook trekt dit de aandacht van Fabiola.)

JOHAN- Jij vindt het toch niet normaal, dat Isabelle mij in de steek heeft gelaten?

PATRICIA- Ter wille van je drukke leven? Bijlange niet.

JO- Ik krijg wel min of meer die indruk.

PATRICIA- Ik wil alleen maar zeggen, dat jij een veel gemakkelijker leven zou kunnen leiden.

JOHAN- Met het huidige ben ik best tevreden.

PAT- Dit meent hij niet.

PATRICIA- Mag ik je eens uitnodigen voor mijn verjaardag?

JOHAN- Waar?

PATRICIA- Ken jij "Restaurant Viola"?

JOHAN- Kennen niet, maar ik heb de naam wel eens eerder gehoord.

PATRICIA- Ik kom er een zeldzame keer.

JOHAN- Een ruime keuze?

PATRICIA- Zelfs een dieetmenu.

JO- Haar maag.

JOHAN- Ik ben benieuwd.

PAT- Kijk maar eens goed, hoe gemakkelijk die kok het daar heeft.

JOHAN- Onze vooruitzichten zijn prima!

(Voorzichtig wil Johan zijn hand op die van Patricia leggen. Meteen komt Fabiola ietwat agressief toegesnel. Patricia komt recht.)

PAT- (Richting Fabiola) Ik had hem wel zien komen.

(Patricia begeeft zich naar de cd-speler.)

PATRICIA- Een streepje muziek... voor de gezelligheid.

JO- (Terwijl Johan met zijn beide handen lichtjes contact zoekt met de zit van de sofa.) Ik weet, wat er gezelliger is.

(Fabiola lacht Johan halveling uit.)

PATRICIA- Ik ga je iets laten horen, waar ik echt een boontje voor heb. De Nocturne nr 2 in E major van Chopin.

JOHAN- Romantisch?

PATRICIA- Echt iets om op weg te dromen.

JO- Iets om op in slaap te vallen! Voorlopig ga ik dit nog niet doen.

PATRICIA- Vind jij het mooi?

JO- "Jou" vind ik mooi.

(Johan neemt de handen van Patricia in de zijne. Blijkbaar wil hij weer gaan dansen.)

PAT- Deze keer niet, vriendje! Hiervoor dient deze hemelse muziek niet.

(Patricia maakt zich zachtjes los. Zij snuit de neus.)

JOHAN- Samen maken wij iets van deze avond. Wie weet waarvoor dit goed is... naar de toekomst toe.

PATRICIA- Jij bedoelt?

JOHAN- Misschien kunnen wij "samen" iets beginnen.

PATRICIA- Jij bedoelt toch geen zaak?

JOHAN- Waarom niet?

PAT- Ben jij op je kop gevallen?

JOHAN- Jij spreekt meerdere talen, ideaal voor mijn klandizie!

JO- (Lichtjes geamuseerd) Jij hoeft geen avondlessen meer te gaan volgen, zoals Isabelle destijds.

PATRICIA- Zaken doen en met mensen omgaan, is niets voor mij. Ik ben alles gehalve sociaal aangelegd. In aanwezigheid van anderen voel ik mij alles behalve op mijn gemak.

JOHAN- En op school dan?

PATRICIA- Dit zijn jongeren. Zelfs bij hen voel ik mij vaak onzeker.

JOHAN- Ik vind jou heel gezellig.

(Weer maakt Johan aanstalten, om haar handen te nemen, maar Patricia neemt wat afstand.)

PATRICIA- Toen ik pas was afgestudeerd als binnenhuisarchitecte, heb ik het een jaar geprobeerd als zelfstandige. Het werd een echte ramp.

JOHAN- In welke zin?

PATRICIA- Mijn eigen ideeën durfde ik niet doordrukken. Als mijn klanten met mij van mening verschilden, zweeg ik met- een. Ik gaf ze gelijk,... tegen mijn zin. Achteraf voelde ik mij dan doodongelukkig. En iemand geld vragen voor een bewezen dienst, durfde ik niet. Mijn adviezen waren altijd spotgoedkoop.

(Weer snuit Patricia de neus.)

JO- Zij gaat hier toch niet om snotteren?

JOHAN- Dadelijk stopt de muziek, wij hebben nog niet gedanst.

PAT- Gelukkig!

(Johan neemt Patricia bij de bovenarmen. Hij wil haar kussen.)

PATRICIA- (Plots) De kerststronk!

JO- Die kan wachten!

PATRICIA- Dadelijk is het middernacht. Het ideale moment voor dit gebak.

JOHAN- Jij bent veel meer waard dan jij denkt.

PATRICIA- Wij zwijgen erover.

JOHAN- Waarom ben ik vanavond naar hier gekomen, denk jij?

PAT- Voor mij een raadsel.

PATRICIA- Misschien vond jij niets anders.

JOHAN- (Verbetert) Niets beters! Ik vind jou echt de moeite waard.

PAT- Ik hoop het.

PATRICIA- Wacht tot jij mij beter kent.

JOHAN- Nog geen ogenblik heb ik spijt van deze avond.

JO- Maar jij moet wel wat inschikkelijker en openhartiger gaan worden.

(Andermaal wil Johan Patricia kussen.)

PATRICIA- (Plots) Dē kerststronk! Neem plaats aan tafel!

(Meteen haast Patricia zich richting keuken. Wat ontgoocheld neemt Johan plaats aan tafel. Fabiola komt vlak naast hem zitten likkebaarden.)

JO- Ben jij daar weer, lelijk mormel? Denk maar niet, dat jij van mij iets krijgt.

(Johan probeert haar weer weg te jagen met zijn voet.)

JO- Vort!

(Fabiola wijkt nauwelijks. Zij blijft zitten likkebaarden, terwijl zij Johan wat uitdagend in de ogen kijkt.)

VIJFDE TAFEREEL

(Patricia en Johan zitten naast elkaar op de sofa. Zij kijken teevée. Op de televisie is er een concert van André Rieu.)

JOHAN- Dit is toch ook klassieke muziek.

PATRICIA- Van oorsprong. "Wiener Lied" van Franz Schubert, een tijdgenoot van Beethoven. Maar dit is een arrangement van André Rieu.

JOHAN- Arrangement?

PAT- Hier heeft hij blijkbaar nog nooit van gehoord.

PATRICIA- Een eigen bewerking van Rieu.

JOHAN- Hij heeft er verstand van.

PAT- (Nogal ironisch) Vind jij?

PATRICIA- Muzikanten als André Rieu proberen de lichtklassieke muziek populair te maken.

JOHAN- Zo heeft iedereen er wat aan.

PAT- (Licht ironisch) Alleen de mensen zoals jij.

PATRICIA- Echte muziekliefhebbers zijn hierover niet te spreken.

JOHAN- Mij kan hij in ieder geval bekoren.

PAT- Helaas.

PATRICIA- Een eerste stap in de goede richting.

PAT- Een stap"je"!

JOHAN- (Geamuseerd) De weg is nog lang?

PAT- Heel lang!

JOHAN- Kan jij mij hierover niet wat meer uitleg verschaffen?

PATRICIA- Mag ik eerlijk mijn mening zeggen over André Rieu?

JOHAN- Natuurlijk.

PATRICIA- Wat hij brengt beschouw ik een beetje als volksvermaak.

JOHAN- Hij speelt toch over de hele wereld, en overal met even groot succes.

- PATRICIA- Hij is een zeer bekwaam entertainer. Jammer dat hij er de klassieke muziek voor misbruikt.
- JO- Hem versta ik ten minste.
- PATRICIA- In de Muntschouwburg binnenkort ga jij toch niet in slaap vallen?
- JOHAN- Jij bent er toch bij, om mij wakker te houden.
- PAT- Over de Munt had ik beter gezwezen.
- JOHAN- Apropos, over de Munt gesproken! Kan jij die avond ook Carla en haar man niet eens uitnodigen?
- PAT- Voor geen geld!
- JOHAN- Dan leer ik hen ook eens kennen.
- PAT- Wat gaan zij over jou denken?
- JOHAN- Op zo'n avond als vandaag, bel jij je vriendin dan niet eens op?
- PATRICIA- Ik wacht tot Nieuwjaar. Wie weet, waar die nu uithangt!
- JOHAN- Is zij zo'n fuifnummer?
- PATRICIA- In ieder geval veel levendiger dan ik.
- JO- Da's niet moeilijk.
- PATRICIA- Op een nacht als deze zie ik haar niet thuisblijven.
- JOHAN- Isabelle ligt nu ook niet in haar bed.
- PATRICIA- Kerstmis gingen jullie altijd uit?
- JOHAN- Op zo'n avonden kon zij nooit thuisblijven. Zij moest dan onder de mensen zijn.
- PATRICIA- En jij?
- JOHAN- Eerlijk gezegd, was ik er ook graag bij.
- PATRICIA- Waarom ben jij vanavond dan naar hier gekomen?
- JO- Voor jou, verdomme!
- JOHAN- Omdat jij het mij zo mooi vroeg.
- PATRICIA- Jij stelde voor!
- JOHAN- En jij nodigde uit. Ik vind het hier ten andere heel gezellig.
- PAT- Dit meent hij niet.

JO- Wie weet, wat er ons nog allemaal te wachten staat, voor het morgenvroeg is!

(Fabiola komt thuis, zij schudt even haar kattenlijf. Dan rinkelt zij met haar belletje.)

FABIOLA- Ik ben even op stap geweest, buiten een frisse neus halen. 's Nachts tussen 12 en 2 uur knijpen onze katers de katjes in het donker. Ik zorg ervoor, dat ik nooit op het appel ontbreek.

(Heel even bezielt Fabiola Johan en Patricia.)

FABIOLA- Hier heb ik blijkbaar nog niet veel gemist.

(Patricia snuit de neus.)

JOHAN- Neem mij niet kwalijk, dat ik dit vraag. Maar... ben jij met die allergie nog nooit eens naar een dokter geweest?

PAT- Waarmee bemoeit hij zich?

PATRICIA- Jawel.

JOHAN- En?

PATRICIA- Dit ongemakje verdwijnt wel weer vanzelf.

JOHAN- Als jij weet waarvan zij voortkomt, kan jij je hiertegen toch beschermen.

PATRICIA- Maar je hierover geen zorgen. Er is niets aan de hand.

JO- Jij loopt waarschijnlijk graag met een loopneus?

JOHAN- Er bestaan inderdaad ergere dingen.

JO- (Lichtjes geamuseerd) Maar ik zie je toch liever zonder.

JOHAN- ... Hoe zie jij je toekomst?

PAT- Wat krijgt hij nu?

PATRICIA- Hoe bedoel jij?

JOHAN- Ben jij van plan, tot aan je pensioen in het onderwijs te blijven?

PATRICIA- Wat zou ik anders doen?

JOHAN- En hier alleen blijven?

PAT- Hij begint weer te vissen.

PATRICIA- Ook hierin zie ik niet meteen een probleem.

JOHAN- Jij hebt nooit gedacht aan een relatie?

PATRICIA- Met wie wel?

PAT- Zēg maar meteen, dat jij kandidaat bent.

JOHAN- Ik denk niet, dat iemand als jij lang moet wachten op een aanzoek.

PATRICIA- Tot op heden heb ik nog niemand moeten afwijzen.

PAT- Jij kan nog de eerste zijn.

JOHAN- Een man zegt jou niet veel?

PAT- Dat hangt ervanaf wie.

JOHAN- Het blijft zo stil.

PATRICIA- Ik zie mij hier nog niet meteen vertrekken.

JO- Antwoord verdomme toch eens op mijn vraag!

JOHAN- Tegenover jou ga ik eerlijk zijn, ik wil niet meer verder doen zoals ik nu bezig ben.

PAT- Begin nu niet over jezelf! Wij hadden het over "mij"!

JOHAN- Momenteel draait mijn traiteurszaak naar wens. Maar toch voel ik mij niet, zoals het moet. Ik wil mijn succes delen met nog iemand anders.

PAT- Aha!

JOHAN- Jij kan misschien raden met wie?

PAT- Ja!

PATRICIA- Geen idee.

JOHAN- Met jou!... Wat denk jij van een job in mijn keuken of in de winkel?

PATRICIA- (Lichtjes geamuseerd) Hoeveel heb jij al gedronken vanavond?

JOHAN- (Geamuseerd) Anderhalve fles.

PAT- Het is eraan te merken!

JOHAN- Maar ik weet nog heel goed, wat ik vertel.

PATRICIA- Ik in een keuken? Ik kan met veel moeite een ei bakken.

JO- (Geamuseerd) Zo ben ik ook begonnen.

JOHAN- Jij kan ook de winkel voor jouw rekening nemen.

- PAT- Nog erger.
- PATRICIA- Hoe lang denk jij dan nog klanten te hebben?
- JOHAN- Natuurlijk krijg jij de nodige tijd en hulp, om je daar in te werken.
- PATRICIA- Ik denk niet, dat dit veel^{zal} helpen.
- PAT- Van iedere klant te horen krijgen, welk weer het vandaag is?
- JOHAN- En ik ben er ook nog!
- PAT- Waarvoor?
- JOHAN- Ik betaal beter dan het onderwijs.
- PAT- Da's niet moeilijk.
- PATRICIA- Wij zwijgen erover.
- JOHAN- Waarom?
- PAT- Omdat ik nooit van mijn leven in een viswinkel ga staan!
- JOHAN- ... „Bazin" van een vistraiteurszaak, zegt dit jou iets?
(Patricia beziet Johan, maar antwoordt niet.)
- JOHAN- Wij zouden de handen in elkaar kunnen slaan... voorgoed.
- PAT- Die heeft meer dan anderhalve fles uit!
- PATRICIA- Tussen haakjes, mag ik je de raad geven, voorzichtig te zijn met de drank?
- JO- Denkt zij misschien, dat ik niet meer weet, wat ik vertel?
- PATRICIA- Een nacht als deze zijn er ongetwijfeld alcoholcontroles.
- JO- Zij probeert mijn vraag te ontwijken. Zo niet!
- JOHAN- Ik meen het met mijn voorstel. Jij en ik samen in de zaak. En als dit een succes wordt - waaraan ik geen moment twijfel - waarom dan nog niet een stap verder gaan?
- PATRICIA- Ben jij daarvoor vanavond naar hier gekomen?
- JO- Wat dacht jij? Voor die boterham zonder zout en met dieetkaas?
- JOHAN- De keren dat wij mekaar ontmoetten, heb jij indruk op mij gemaakt.

PAT- Waarmee wel?

JOHAN- Ik zou het fantastisch vinden, met jou te kunnen samenwerken.

PATRICIA- Ik begin niet meer aan een nieuw avontuur.

JOHAN- En wij twee samen... zonder winkel?

(Net op dit ogenblik begint André Rieu op teevee aan "Love Theme from Romeo & Juliet")

PATRICIA- Ken jij deze muziek?

JOHAN- Nooit eerder gehoord.

PATRICIA- Dit is het liefdesthema uit de film "Romeo en Julia" van Franco Zeffirelli.

JO- Die kon op geen beter moment komen!

PATRICIA- Het meest bekende liefdesdrama van alle tijden.

JOHAN- Niet iedere liefde eindigt in een drama.

PAT- Dit moet "jij" zeggen!

PATRICIA- Jij zou nog durven herbeginnen?

JOHAN- Ik ben niet van steen.

PATRICIA- Voor een nieuwe relatie zou jij alles willen opgeven?

JOHAN- Ja.

JO- Behalve mijn zaak!

PATRICIA- Zelfs je zaak?

JOHAN- Ik moet nog aan de kost geraken.

PAT- Da's geen antwoord!

PATRICIA- Iemand met jouw ervaring raakt nog overal aan de slag.

JO- Ik vraag mij af, wat zij heeft tegen traiteurs.

PATRICIA- Meer vrije tijd geeft je meer kans om thuis te zijn.

JOHAN- Om daar wat te doen?

PAT- Bij je vrouw zijn, verdomme!

(Patricia zet de teevee af.)

PATRICIA- Toen jij voorstelde deze avond samen door te brengen, ben ik hierop ingegaan.

- JO- Dat heeft wel even geduurd.
- PATRICIA- Jij vraagt je nu misschien af waarom?
- JO- Na wat ik hier vanavond meemaak, begin ik mij dit inderdaad af te vragen.
- PATRICIA- Ik wilde eens nagaan, in hoeverre wij gemeenschappelijke interesses hebben.
- JOHAN- Die komen wel vanzelf.
- PAT- Hiervan ben ik niet zo zeker.
- PATRICIA- Indien een van beiden bereid is, zich aan te passen.
- JOHAN- Beiden kunnen wij een stap zetten in mekaars richting. Isabelle en ik hebben dit destijds ook moeten doen.
- PATRICIA- Jullie verschilden veel minder.
- JOHAN- Toch heeft het ons tijd gekost.
- JO- Ik was geen 14 dagen getrouwd, toen ik dacht: "Moet ik hier nu heel mijn leven bij blijven?"
- JOHAN- Maar na een tijdje kenden wij mekaar, en groeide het wederzijds vertrouwen. Wij kwamen goed overeen.
- PAT- Zo goed, dat zij jou bedroog en in de steek liet!
- JOHAN- Ook met jou voorzie ik geen problemen. Ook wij verstaan mekaar.
- PAT- O ja!
- JOHAN- Al heel de avond hebben wij hier heel gezellig met mekaar zitten praten.
- PAT- Over Isabelle!
- JOHAN- Wij kennen mekaar al wat beter.
- JO- En de nacht is nog lang niet voorbij.
- (Johan wil bijschenken.)
- PATRICIA- (Goed bedoeld) Drink wat minder.
- JO- Wat krijgt die zo opeens?
- JOHAN- 't Is kerstnacht.
- PATRICIA- Ik vraag het je, om je bestwil.
- JO- Zij meent mij al te moeten commanderen. Zij begint al op Isabelle te lijken.

(Johan zet de fles neer zonder in te schenken.)

JOHAN- Wij gaan opnieuw voor wat ambiance zorgen. Is André Rieu al gedaan?

PATRICIA- Mag het iets meer zijn?

JOHAN- Jij doet maar, jij bent hier thuis.

JO- Zij ziet er verdomme goed uit. Spijtig, dat zij niet wat lossier is.

(Terwijl Patricia de muziek kiest, komt Johan tot bij haar.)

JO- Wat is zij mooi! Ik krijg het er warm van.

PATRICIA- "Traumerei" van Robert Schumann.

JOHAN- Droommuziek!

PATRICIA- Andermaal een tijdgenoot van Beethoven.

(Fabiola houdt weer de beide poten voor de oren. Zij rinkelt met haar belletje.)

FABIOLA- Kattengejank!

(Johan neemt weer de handen van Patricia. Hij kijkt haar recht in de ogen.)

JOHAN- Wij gaan "samen" dromen.

(Johan wil dansen, maar Patricia weigert.)

PATRICIA- Deze muziek dient enkel om naar te luisteren.

JOHAN- (Geamuseerd) Echt?

JO- Geen flauwe kul!

(Plots trekt Johan Patricia tegen zich aan. Hij kust haar vurig op de mond. Geschrokken slaat Patricia in een reflex Johan met de volle hand in het gezicht. Beiden schrikken van haar reactie.)

(Fabiola belt.)

FABIOLA- Zoiets krijgen wij katten nooit aan de hand. Bij ons gaat dat veel rapper. Wij weten, wat wij willen, wij noemen een kat een kat.

ZESDE TAFEREEL

(Johan heeft net de klap van Patricia geïncasseerd.)

JOHAN- Sorry, ik had mij niet mogen laten gaan.

JO- Ik dacht, dat jij normaal was.

PATRICIA- Jij moet je niet verontschuldigen, "ik" moet dit doen.

PAT- Ik had moeten weten, welk soort jij bent.

JOHAN- Ik had mijzelf niet meer in handen, ik heb wat veel gedronken.

JO- Hier mag zoiets niet.

PATRICIA- Dit geeft mij nog geen reden, om jou in je gezicht te slaan.

PAT- Ik had je gewoon de deur moeten wijzen.

JOHAN- Het gaat mij geen tweede keer overkomen.

JO- Mij zie jij hier nooit meer.

PATRICIA- Ik hoop, dat ik je niet te veel pijn heb gedaan.

PAT- Maar dat jij het wel hebt gevoeld.

JOHAN- (Lichtjes ironisch) Het viel best mee.

PAT- Het was verdiend!

PATRICIA- Kan ik dit goedmaken met een lekkere kop koffie?

JO- Drink die maar zelf op!

JOHAN- Dit hoeft toch niet.

PATRICIA- Ik zet ze met alle plezier.

JOHAN- Spaar je de moeite.

PAT- Jij wil niets meer van mij? Toch geen koffie!

JOHAN- Ik hoop, dat jij mij een beetje kan begrijpen. De laatste tijd kan ik moeilijk tegen het alleen zijn.

PAT- En hierdoor denk jij je alles te mogen permitteren?

JOHAN- Daarom had ik mij zoveel voorgesteld van deze avond.

PAT- Ik viel alles behalve mee!

- JOHAN- Jij hebt ontzettend je best gedaan.
- JO- Op jouw manier. Jammer genoeg is dit niet de mijne.
- JOHAN- Ik kende jou haast niet. Ik heb het verkeerd aangepakt.
- JO- Wij passen niet bij elkaar.
- PATRICIA- (Herhaalt zijn woorden) Jij hebt problemen met het alleen zijn?
- JOHAN- Al een hele tijd.
- PATRICIA- Is er hiervoor een speciale reden?
- JOHAN- Bij mijn echtscheiding werd ook het huis in twee verdeeld. Ik kon niet anders dan de winkel en de keuken kopen. Voor het appartement op de bovenverdieping had ik geen geld meer.
- JO- Kort voor haar vertrek had mijn vrouw mij bijna helemaal gepluimd.
- JOHAN- Ik was verplicht te verhuizen.
- PATRICIA- Wou je vrouw daar dan zelf komen wonen?
- JOHAN- Neen, neen! Haar kreeg ik niet meer te zien.
- PATRICIA- Dan had zij niet het recht, jou daar buiten te zetten.
- JOHAN- Ik kon inderdaad naar de rechtbank trekken. En dan?
- PAT- Jij liet je liever doen?
- PATRICIA- Wie woont daar nu?
- JOHAN- Iemand die ik van haar noch pluim ken. Een beetje een zonderling. Wij zien mekaar heel zelden.
- PATRICIA- Jij had dat appartement nooit mogen laten schieten.
- JO- Ik probeerde nog een goede indruk op haar te maken. Ik hoopte, dat zij zou inzien, dat ik nog altijd om haar gaf.
- PATRICIA- Jij gaf haar altijd haar zin?
- JOHAN- Voor zover dit mogelijk was.
- JO- Zeg maar: "Altijd!" Zij wou gedurig naar Spanje voor die Bob. Jij had wel een vermoeden waarom, maar jij liet haar begaan.
- PATRICIA- Welke reden gaf zij op, om bij jou weg te gaan?
- JO- Zeg het maar.

JOHAN- Ik was een idioot. Ik begreep niets van het leven.

PATRICIA- Jij liet je dit zeggen?

JOHAN- Wat kon ik anders doen?

JOHAN- Ik wou haar nog thuis houden.

PAT- Jij was te plat, om te reageren?

(Patricia snuit de neus.)

JOHAN- In mijn nieuwe woonst heb ik mij nooit thuis gevoeld.

JO- Helemaal in mijn eentje!

PATRICIA- Jij hebt toch burenen?

JOHAN- 't Is niet wat je zou noemen een gezellige buurt. De mensen zoeken er haast geen contact.

PATRICIA- De ex van Bob, zie jij die nog?

JOHAN- Zij interesseert mij niet meer.

PAT- Jij deed haar toch een aanzoek.

JOHAN- Ook zij noemde mij een idioot, die nooit volwassen is geworden.

PATRICIA- Dan kent zij jou slecht.

JO- Op jou maakte ik anders ook geen grote indruk.

JOHAN- Ik probeer altijd mijn best te doen, en toch...

PATRICIA- Die tegenslagen zijn niet jouw schuld.

JOHAN- Vanavond ben ik alweer de mist in gegaan.

PATRICIA- Jij vergist je. Ik ben blij, dat jij er was.

JO- Dit heb ik gevoeld!

PATRICIA- Dat het is misgelopen, ligt aan mij.

PAT- Ik heb geen verstand van mensen te ontvangen.

PATRICIA- Ik heb mij tegenover jou alles behalve enthousiast getoond.

JOHAN- Jij hebt je getoond, zoals jij je voelde.

PATRICIA- Niet waar. Ik had jou moeten vertellen, wat er mij dwars zat. Bijvoorbeeld waarom ik niet ~~er~~ warm liep voor jouw traiteurszaak.

PAT- Jij hebt "a" gezegd, zeg nu ook "b"! Hij heeft je in het oog, hij wacht op meer uitleg.

(Patricia snuit de neus.)

PATRICIA- Ik kan niet tegen sterke geuren. Zij bezorgen mij allergie.

JOHAN- (Wat geschrokken) Ruik ik naar vis?

(Meteen komt Fabiola weer aan zijn broekspijpen ruiken.)

PATRICIA- Bijlange niet.

JOHAN- Mijn kleren?

PATRICIA- Ook niet. Die allergie momenteel komt van wat anders.

JOHAN- Van wat?

PATRICIA- Het heeft geen belang.

JO- Maar "ik" ben de schuldige?

JOHAN- Zeg het mij!

PAT- Zeg het hem!

PATRICIA- Normaal houd ik hier alles buiten, wat mij last bezorgt;

JO- Zie je wel, dat ik de schuldige ben.

PAT- Zeg het toch!

PATRICIA- Ik kon jouw bloemen toch niet weigeren.

JOHAN- (Wat geschrokken) Mijn ruiker?

PATRICIA- Lelies en alstroemeria geven nogal wat stuifmeel. Sorry!

JO- Stomme kloot die ik ben!

JOHAN- Waarom heb jij mij dit niet meteen gezegd?

PATRICIA- Ik vond het zo'n mooi gebaar van jou. Ik kon je toch niet meteen ontgoochelen.

JOHAN- Wij hadden die bloemen aan de kant kunnen zetten.

PATRICIA- Dit zou weinig verschil hebben gemaakt.

JOHAN- Of buiten op het balkon.

PATRICIA- Jouw mooie bloemen laten doodvriezen?

JOHAN- Allemaal hebben ze gelijk! Ik ben een idioot!

PATRICIA- Jij was erg lief.

JOHAN- Zal ik ze op de gang zetten?

PATRICIA- Laat maar, de avond is voorbij.

JO- Zij wil mij hier buiten.

PATRICIA- Ik had je dit niet mogen zeggen.

JOHAN- Jij had mij dit al veel eerder moeten zeggen.

JO- Maar het kwam wel behoorlijk hard aan.

PATRICIA- Hoe voel jij je?

JOHAN- Rot!

PATRICIA- Ik bedoel in je hoofd. Jij bent met de wagen?

JOHAN- Ja.

PATRICIA- En jij hebt gedronken.

JO- Zie je wel, dat zij mij de deur uit wil?

PATRICIA- Ik zet je een sterke kop koffie.

JO- (Wat ironisch) Dieetkoffie!

(Meteen begeeft Patricia zich naar de keuken.)

JO- Een rotavond! Waarom ging ik ook in op haar uitnodiging?

JOHAN- Ik kende haar niet eens.

JO- (Lichtjes ironisch) Nu wel!

PATRICIA- (Vanuit de keuken) Zei jij iets?

JOHAN- Neen, neen!

(Fabiola is nog altijd in de buurt van Johan. Met zijn voet probeert hij haar weg te jagen.)

JO- Ik ben geen vis!

JOHAN- (Ingehouden) Vort!

(Patricia komt de tafel klaarzetten voor de koffie.)

PATRICIA- Jij lust toch een koekje?

JOHAN- Ja, ja.

JO- Ik zie het al! Dieetkoekjes!

(Meteen komt Fabiola weer wat dichterbij de tafel, tot ongenoegen van Johan.)

JOHAN- Jammer dat deze gezellige avond zo moet eindigen.

PATRICIA- Er is niets gebeurd.

JO- (Terwijl Johan de hand aan de wang brengt) Dat heb ik gevoeld!

PATRICIA- Ik wil niet, dat jij vannacht je rijbewijs kwijtraakt.

JOHAN- Daar zal deze kop koffie nog weinig aan veranderen.

PATRICIA- Jij bent ook een beetje beroepschauffeur?

JOHAN- Uiteraard. Geregeld moet ik grote bestellingen aan huis gaan afleveren.

PATRICIA- Ik breng jou wel naar huis.

JOHAN- Da's niet nodig. Ik geraak er wel.

PATRICIA- Hoe?

JOHAN- Desnoods te voet.

PATRICIA- Toch niet door die vrieskou?

PAT- Als hij onderweg iets aan de hand krijgt, geeft hij mij de schuld.

PATRICIA- Ik rijd met jouw wagen.

JO- (Wat ironisch) Zij vindt het nog wat te vroeg, om afscheid te nemen. Zij is nog iets van plan.

JOHAN- Hoe geraak jij dan terug thuis?

PATRICIA- Met een taxi.

JOHAN- Dan kan ik evengoed een taxi nemen.

PATRICIA- En morgen terugkomen, om je wagen te halen?

JO- Neen, zij is niets meer van plan.

PATRICIA- Da's een wandeling van een uur.

JOHAN- Dan heb ik ruimschoots de tijd, om wat te mediteren over mijn stomiteiten van vanavond.

PAT- Een goed idee!

PATRICIA- (Beslist) Ik rijd je naar huis. Waar staat je wagen?

JOHAN- Ik trek wel mijn plan.

PATRICIA- (Aandringend) Waar staat hij?

JOHAN- In de ondergrondse parking.

PATRICIA- Hier onder het plein?

JOHAN- Ja.

PATRICIA- Die is afgesloten tot morgenvroeg 8 uur!

JOHAN- (Ietwat onzeker) Ik weet het.

PATRICIA- En toch parkeerde jij daar?

PAT- Hij was van plan, de ganse nacht hier te blijven! Hij dacht toch niet, dat ik samen met hem...?

JOHAN- Ik ben een idioot, een driedubbele idioot!

— PATRICIA- Neem een koekje!

JOHAN- Dank je.

(Tērwijl Johan een koekje neemt, haast Fabiola zich tot vlak bij hem. Meteen zit zij te likkebaarden.)

ZEVENDE TAFEREEL

PATRICIA- Nog wat koffie?

JOHAN- Neen, dank je.

PATRICIA- Ik breng je met de wagen naar huis.

JOHAN- Dit wil ik niet.

PAT- Koppige steenezel!

JOHAN- Jijzelf bent nuchter,...

JO- (Wat ironisch) Hiervan ben ik zeker.

JOHAN- ...maar er zijn nog anderen op de weg. Als zij jou aanrijden, ben jij er ook geweest.

PATRICIA- En dan? Denk jij, dat hier iemand om treurt?

JOHAN- Ja, ik! Ik zou het mij nooit vergeven.

PAT- Waarom maak ik mij eigenlijk zorgen? Hij kan toch niet aan zijn auto.

JOHAN- In een nacht als deze ontmoet ik wel een brave ziel, die mij meeneemt.

PATRICIA- Iemand die heeft gedronken!

JOHAN- Een Bob! (Geamuseerd) Maar niet die van Isabelle!

PATRICIA- Ik ben best tevreden over deze avond.

PAT- Het had erger gekund.

PATRICIA- Ik hoop, dat jij ook tevreden bent.

JO- (Wat ironisch) O ja!

JOHAN- Breien wij er dan een vervolg aan?

PAT- (Ongerust) Hij wil nog blijven!

JOHAN- Met Nieuwjaar. Deze keer kom jij bij mij.

PAT- Hij is toch niets van plan met mij?

PATRICIA- 's Avonds krijg je mij hier haast niet meer de deur uit.

JOHAN- Ik kom je afhalen met de wagen.

PAT- (Wat ironisch) En jij blijft de hele nacht nuchter?

(Fabiola rinkelt met haar belletje.)

FABIOLA- (Richting Johan) Miauw. Mag zij haar kat sturen?

JOHAN- En Fabiola mag ook mee.

JO- Dat mormel!

JOHAN- Voor één keer? Jij gaat het je allerminst beklagen.

PAT- (Wat ironisch) Dit hoop ik!

JOHAN- Ik kan heel lekker koken en bakken.

PATRICIA- Hieraan twijfel ik allerminst.

JOHAN- (Lichtjes geamuseerd) Zelfs dieetkost is geen enkel probleem.

— PATRICIA- Laat maar.

JOHAN- Doe mij dit plezier.

PATRICIA- Ik vind dit heel vriendelijk van je, maar ik kan er niet op ingaan.

JO- Jij durft niet, bangerik.

JOHAN- Mag ik dan nog eens naar hier komen. Deze keer gedraag ik mij, zoals het hoort.

JO- Als jij nog ooit wil gekust worden, zal jij zelf over de brug moeten komen.

JOHAN- (Geamuseerd) Deze keer breng ik geen lelies meer mee.
(Patricia kan er om glimlachen.)

— JOHAN- Het is maar eens in het jaar Nieuwjaar!

PATRICIA- Nieuwjaar zegt mij niet veel, veel minder dan Kerstmis.

JOHAN- "Iedereen" viert dan. Waarom wij niet?

JO- Omdat jij nooit volwassen bent geworden. Ik ook niet, volgens Isabelle.

JOHAN- En dat aanbod voor je verjaardag? Wanneer is die precies?

PAT- Zeg het hem maar.

PATRICIA- 25 januari.

JOHAN- Je aanbod is nog altijd geldig?

PATRICIA- Het was er een met bijbedoelingen.

JOHAN- Jij wou mij weg uit mijn traiteurszaak?

PATRICIA- Ja.

JOHAN- Waarom?

PAT- Dit weet jij goed genoeg.

JOHAN- Wij moeten mekaar wat beter leren kennen.

PAT- Waarom?

JOHAN- Wij moeten mekaar vaker ontmoeten. Waarom eens niet af en toe een weekendtrip naar Londen, Parijs of Barcelona?

PAT- En dan overnachten in dezelfde kamer zeker?

PATRICIA- Al jaren ga ik niet meer met vakantie.

JOHAN- Mag ik eens raden waarom?

PAT- Dit ga ik niet aan jouw neus hangen.

JOHAN- Het heeft te maken met Florence. Je vakantie destijds met Carla en Bruno?

PAT- Weet hij iets?

JOHAN- Bruno was jouw vriend. Carla heeft hem toen van jou afgenomen.

PATRICIA- Neen.

JOHAN- Toch wel!

PATRICIA- (Koppig) Niet waar!

PAT- Vertel het hem toch, trut!

JOHAN- (Vriendelijk) Wat is er daar in Florence precies gebeurd?... Jij wil je vriendin niet meer horen of zien. Da's niet voor niets.

PAT- (Aandringend) Vertel het hem!

PATRICIA- ... Ik heb jou daarstraks niet alles verteld.

JOHAN- (Glimlachend) Doe gerust. Ik heb nog tijd tot morgen-vroeg.

PATRICIA- 't Is niet belangrijk.

JOHAN- Voor mij wel! Wij gaan er nog even bij zitten.
(Meteen neemt Johan plaats op de sofa.)

JOHAN- Vertel.

PAT- Begin toch, arm schaap!

(Ook Patricia neemt nu plaats op de sofa. Meteen belt Fabiola.)

FABIOLA- Hola! Wat ziet mijn lodderig kattenoog?

(Meteen wipt Fabiola tussen Patricia en Johan op de sofa, alsof zij Patricia in bescherming wil nemen.)

PATRICIA- Fabiola!

(Patricia jaagt Fabiola uit de sofa. Vanop wat afstand lonkt Fabiola nu boos naar Johan.)

JOHAN- (Helpt Patricia weer op weg) ^{jullie} ~~wij~~ zaten die vakantie in Florence.

PATRICIA- De reis van Carla en mij begon in Assisi, onze eindbestemming was Modena. In de Santa Maria del Fiore ontmoetten wij Bruno...

PAT- Vertel toch verder!

PATRICIA- Hij was niet alleen. Hij reisde in gezelschap van Jurgen, een collega-ingenieur van hem. Met zijn vieren sloten wij vriendschap. Al heel vlug klikte het tussen Carla en Bruno.

JOHAN- En tussen Jurgen en jou!

PATRICIA- De laatste dag in Florence stelde Bruno voor, dat hij en Carla verder reisden naar Pisa, en dat Jurgen en ik samen de weg insloegen naar Ravenna. Na een week zouden wij mekaar terugzien in Modena. Carla was meteen akkoord.

JOHAN- (Wat plagerig) Dus kon jij niet anders dan meedoen! Zag jij het zitten met die Jurgen?

PATRICIA- Hij was intelligent, geestig, gezellig,...

JO- (Gamuseerd) Hoor eens aan.

PATRICIA- ...en in tegenstelling met mij was hij een heel vlotte prater.

JOHAN- Jij valt best mee.

PATRICIA- Via Imola reisde ik dus met hem naar Ravenna. Van de belangrijke bezienswaardigheden daar hebben wij weinig gezien, alleen de eerste dag de San Vitale.

JOHAN- De rest van de tijd bezagen jullie mekaar?

JO- In een hotelkamer op bed.

JOHAN- ~~Ook~~ jullie waren smoor?

PATRICIA- Ja. Maar wij moesten terug naar Modena. Onderweg spraken wij af, mekaar nooit meer uit het oog te verliezen. Zo snel mogelijk zouden wij een relatie beginnen.

JOHAN- Carla en Bruno waren er niet in Modena?

PATRICIA- Jawel. En even smoor als wij. Bruno en Jurgen moesten verder naar Rome. Voor Carla en mij zat de vakantie erop, wij moesten terug naar huis. Ik was er heilig van overtuigd, dat ik "de" man van mijn leven had gevonden.

(Patricia snuit de neus.)

JOHAN- Toch is het mis gegaan?

PATRICIA- Thuis liep ik nu met mijn hoofd in de wolken. Ongeduldig wachtte ik op de thuiskomst van Jurgen. Ieder ogenblik verwachtte ik een telefoontje van hem. Ik had wel zijn telefoonnummer, maar hij had mij beloofd zelf op het gepaste moment te bellen.

JOHAN- Jij werd het wachten beu?

PATRICIA- Ik belde Carla om te vragen, of zij nieuws had van de mannen. Ook zij nam niet op. Ik kreeg het op de zenuwen.

JOHAN- Jij belde zelf naar Jurgen?

PATRICIA- Ja. Het nummer dat ik had ingetikt, bestond niet. Had ik mij bij het noteren ergens van cijfer vergist? Het nieuwe schooljaar stond voor de deur, op school ontmoette ik Carla. Intussen was zij al ingetrokken bij Bruno. Ook zij hadden niets meer vernomen van Jurgen.

JO- (Lichtjes geamuseerd) Van de aardbol verdwenen!

JOHAN- Jij ging op zoek naar hem?

PATRICIA- Wat kon ik anders nog doen?

JOHAN- En?

PATRICIA- IK belandde voor een modern huis in de rij. Binnen was er geen levende ziel te bespeuren. Ik "moest" Jurgen terugzien, ik belde aan...
In de deuropening verscheen er een vrouw van zowat mijn leeftijd...

JO- Oei!

PATRICIA- -"Kan ik Jurgen spreken?"
-"Mijn man is niet thuis."
-"Ingenieur Jurgen Vleminckx."
-"Dit klopt. Kan ik hem je boodschap overbrengen?"
-"Ik kom wel terug."

Die vrouw was duidelijk in verwachting. Jorgen was getrouwd. In Ravenna hadden wij een ganse week samengeleefd. Hij had er mij de hemel op aarde beloofd.

JO- En ik die daarstraks dacht, dat zij bang was voor mannen.

JOHAN- Wist Carla, dat Jorgen was getrouwd?

PATRICIA- Pas vanaf de thuiskomst van Bruno. Zij had mij niets verteld, volgens haar hoopte zij op een relatie van Jorgen met mij. Hiermee wou zij zich niet bemoeien.

JOHAN- Jij nam dit niet van je beste vriendin?

PATRICIA- Ik brak met haar. Geen half jaar later was zij getrouwd, en verdween zij uit mijn leven.

JOHAN- Voorgoed?

PATRICIA- Iemand die ik niet kon vertrouwen?

JOHAN- Sedertdien heb jij niemand meer?

PATRICIA- Ik kan niemand meer vertrouwen.

JOHAN- Toch nodigde jij mij hier uit vanavond.

PATRICIA- De weinige keren dat ik je heb ontmoet, leek jij eerlijk.

PAT- En naïef.

PATRICIA- IK wist dit te waarderen. Vandaar.

PAT- Geen uur na onze afspraak had ik al spijt erover. Helaas kon ik niet meer terug.

(Patricia snuit de neus. Fabiola rinkelt met haar belletje.)

FABIOLA- Die twee zitten daar de kat uit de boom te kijken. Bij ons katten gaat dit veel rapper.

PATRICIA- Vanavond heb ik ondervonden, hoe sociaal ik nog ben.

JOHAN- Jij viel best mee.

PAT- Dit heb ik gemerkt!

JOHAN- Echt.

JO- (Minimaliseert meteen) Er moet nog wat aan worden geschaafd. Maar aan wie niet?

JOHAN- Mag ik met Nieuwjaar nog eens langskomen?

PATRICIA- Ik zie niet in waarom.

JOHAN- (Op de cd-speler duidend) Om nog eens opnieuw naar dat gesprek tussen die twee geliefden te luisteren. Nu begrijp ik dit.

PATRICIA- Best zetten wij er meteen een punt achter.

JO- Dit meen jij niet.

PATRICIA- Nooit begin ik nog aan een nieuwe relatie.

JOHAN- Zeg nooit "nooit"!

PATRICIA- Nooit! Jij hebt mij ten andere duidelijk laten voelen, dat jij Isabelle nog altijd niet bent vergeten.

JOHAN- Misschien kan jij mij hierbij helpen.

PATRICIA- Vergeet het.

JOHAN- Ik vind dit erg jammer.

JO- Maar ik ga mij hier niet langer voor de gek laten houden.

JOHAN- Die bloemen neem ik wel mee terug, dan ben jij ervan verlost. Sorry voor de ongemakken.

JO- Dan probeerde ik al eens iets goed te doen.

PATRICIA- Hopelijk beleef jij er zelf nog wat plezier aan.

JOHAN- Alleen als herinnering aan jou. (Lichtjes geamuseerd) Als jij ze in de loop van de week nog eens graag wil terugzien, mag jij altijd eens langskomen.

JO- Bij mij komt er geen zwangere vrouw opendoen.

PATRICIA- Blijf daar maar niet voor thuis.

JOHAN- Je weet maar nooit.

PATRICIA- Ik haal ja overjas.

JOHAN- Mag ik intussen de cd-speler nog eens aanzetten? Wie weet waarvoor het goed is.

PATRICIA- Doe gerust.

PAT- Maar wees voorzichtig! Doe hem niet kapot!

(Johan kijkt Patricia na.)

JO- Zo'n mooie vrouw, verdomme! En niet meer te vermurwen.

(Johan zet de cd-speler aan: "Etude nr3 in E major" van Frédéric Chopin.)

(Patricia helpt Johan in zijn overjas.)

JOHAN- Bedankt voor deze gezellige avond.

JO- Ik had er wel meer van verwacht.

PATRICIA- Graag gedaan.

PAT- Gelukkig is het voorbij.

JOHAN- Tot Nieuwjaar?

PAT- Zeg toch "ja"!

(Patricia schudt lichtjes het hoofd.)

JOHAN- Om mij een plezier te doen?

(Andermaal schudt Patricia lichtjes het hoofd.)

JO- Trut!

PATRICIA- Prettig kerstfeest!

JOHAN- Prettig kerstfeest!

JO- Het had zoveel mooier kunnen zijn.

(Wat onwennig vertrekt Johan. Even blijft Patricia onbewogen staan bij de deur.)

PAT- Heb jij nu, wat jij hebben wil? Denk jij, dat er zich op jouw leeftijd nog een betere kans gaat voordoen? Wil jij hier voor de rest van je leven alleen zitten verder kniezen?

(Patricia gaat wat verder de kamer in.)

PAT- Trut dat jij bent!

(Patricia zakt wenend op een stoel. Fabiola rinkelt met haar belletje.)

FABIOLA- (Terwijl zij Patricia wat schuin bezielt.) Precies een vogel voor de kat. Zij kan weer met de kat naar bed gaan.

(Er wordt geklopt. Nogal gehaast komt Johan naar binnen.)

JOHAN- Mijn bloemen!

(Hij merkt de wenende Patricia.)

JO- Die is er precies niet goed van.

PAT- Hij vergat ze met opzet!

(Wat aarzelend is Johan tot bij Patricia gekomen.)

JOHAN- Gaat het niet?

PAT- Bemoei je met je eigen zaken!

JOHAN- Rustig-maar.

(Wat aarzelend legt hij zijn handen op haar schouders.)

PAT- Pak mij eens stevig vast, verdomme!

JO- 't Is het moment!

JOHAN- Jij moet niet ongerust zijn. Ik blijf bij jou.

(Johan bezieet de sofa.)

JOHAN- Ik slaap hier wel op de sofa.

JO- Tenzij jij een beter voorstel hebt.

(Fabiola rinkelt met haar belletje.)

FABIOLA- Hoe is het toch mogelijk? Van de liefde begrijpen die twee nog minder, dan een kat van saffraan eten. Wanneer gaan die twee eens eindelijk de kat bij het spek zetten?
